

educació

concurs literari

un mar de paraules

any europeu del
diàleg intercultural

educació presentació

La nit del diàleg

Europa cada cop es va descobrint més complexa i més diversa. Els canvis i les alteracions provocats pel procés de globalització, amb múltiples camins i múltiples eleccions de milions d'individus que es troben, que parlen, que es coneixen, que es reconeixen i que es reinventen personalment o com a part d'un grup format per herències, adhesions, barreges, reconstruccions o creacions, van dibuixant un nou i esperançador projecte europeu que aspira a garantir la igualtat i a valorar la diversitat.

En aquest context, el diàleg intercultural, com una de les bases fonamentals de la convivència democràtica, adquireix un paper prioritari en el foment d'una nova identitat i una sòlida ciutadania europea. I l'educació, com a gran inversió social de futur hi té, evidentment, un paper clau. El famós informe de la UNESCO, conegut com a informe Delors, assenyala com a pilars de l'educació del segle XXI aprendre a ser, aprendre a aprendre, aprendre a fer i aprendre a viure junts. En definitiva l'educació d'avui es proposa ajudar a construir bones persones, ciutadans responsables i professionals competents.

Per tot això, el 2008 ha estat escollit per la Unió Europea com a l'Any Europeu del Diàleg Intercultural i la fundació Anna Lindh i l'Institut Europeu de la Mediterrània han convocat un concurs internacional de contes relacionats amb el diàleg intercultural adreçats a joves de 37 països. En aquest marc, i conjuntament amb el departament d'Educació, s'ha tirat endavant als centres educatius de casa nostra aquest concurs de contes breus anomenat Un mar de paraules adreçat a tot l'alumnat d'educació secundària obligatòria, batxillerat i formació professional.

Amistat, somni, agraïment, amor, diferència, mirades, respecte, colors, experiència, pau, futur, mans, vida, aigua, mar, bellesa... són algunes de les paraules que germinen misteriosament i agosaradament en molts dels contes escrits, i amb una força i una gràcia especial en els contes premiats.

Paraules viscudes, paraules inventades, paraules somniades, paraules que aspiren a convertir-se, amb la urgència dels dèficits presents i la impaciència de la joventut, en llavor d'una realitat quotidiana més amable i més digna. Literatura jove com a energia de canvi feta des de la intimitat d'una nit de diàleg, però amb la voluntat d'esclatar i d'obrir pas a una nova albada.

Enhorabona per la iniciativa i, sobretot ,moltes gràcies a tots els participants.

Josep Vallcorba Cot
Subdirector general de llengües i entorn

educació

veredicte del jurat

El Jurat del concurs literari Un mar de paraules, format per:

- Laila Karrouch, Presidenta
- Francesc Ricart, Vocal
- Marta Casas, Vocal
- Carme Coll, Vocal
- Martí Boneta, Secretari

Reunit el dia 8 de maig a la seu del Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya a les 10 hores.

Acorda, pel que fa a l'alumnat d'Ensenyament Secundari, proclamar tercer classificat de la categoria A el text *Content o no content... aquesta és la qüestió!* que, oberta la plica, correspon a l'alumne Guillem Boltó Grande de l'IES Duc de Montblanc de Rubí.

Així mateix, proclamar segon classificat de la categoria A el text *El mar que ens uneix* que, oberta la plica, correspon a l'alumna Glòria Macià Muñoz de l'IES Escola Industrial de Sabadell.

Finalment, proclamar primer classificat de la categoria A el text *Estels d'amistat* que, oberta la plica, correspon a l'alumne Jordi Vila Pérez de l'IES Alexandre Deulofeu de Figueres.

Pel que fa a l'alumnat de Batxillerat, proclamar tercer classificat de la categoria B el text *Una vida de paraules* que, oberta la plica, correspon a l'alumna Nerea Gómez García de l'IES JV FOIX de Rubí.

Així mateix acorda proclamar segon classificat de la categoria B el text *L'aigua del mar és salada* que, oberta la plica, correspon a l'alumna Judit Clopés Llahí de l'IES Els Tres Turons d'Arenys de Mar.

Finalment, el jurat acorda proclamar primer classificat de la categoria B el text *És a les nostres mans* que, oberta la plica, correspon a l'alumna Mercè Teruel i Salvador de l'IES Montsacopa d'Olot.

Així ho fem constar a Barcelona, el dia 8 de maig de 2008.

educació
concurs literari
un mar de paraules
finalistes secundària
maig 2008

educació

el mar que ens uneix

Glòria Macià Muñoz | 2n ESO | IES Escola Industrial de Sabadell

—Mora-de-merda!

Una puntada de peu s'enfonsa en les meves costelles i deixo anar un gemec dèbil de dolor. No entenc la seva llengua, no entenc res del que em diuen, però els seus gestos ja parlen sols. Rieu, insulteu-me i pegueu-me. Aproveiteu ara que estic sola i sou tres, covards!

—Que-ets-tan-lletja-que-t'has-d'amagar-sota-el-vel?

El noi ho diu amb ironia i un dels seus companys riu a cor que vols. Se m'acosta a poc a poc i, ajupint-se al meu costat, em xiuxiueja:

—Com-et-sents-ara?

Jo no responc, no s'ho mereixen! M'aixeco com puc i li escupo. Ell s'aïra i em comença a pegar amb més força.

—Malparida, filla-de-pu...!!!

Agafa el bat metàl·lic i em colpeja la cama: em comença a sagnar. Després el company de les riallades m'escanya i m'enfonsa la cara a la sorra. Començo a estossegar i escopir-ne, de sorra, i ells riuen i riuen. El tercer no, el tercer segueix assegut mirant el mar i puc veure com una gota de suor li regalima front avall. Les nostres mirades es creuen i ell desvia la vista: està plorant.

—Deixeu-la! Ja-n'hi-ha-prou!—crida als seus companys mentre s'eixuga dissimuladament les llàgrimes.

—Prou? Marc, aquests-ens-prenen-el-país, ens-roben, ens-insulten... —un dels dos nois se li acosta i l'engrapa per la jaqueta de pell mentre li ensenya amb ràbia el braçalet de punxes que du al braç i la calavera tatuada al pit. —La-mort-es-mereixen, la-mort!—crida fora de si.

—Acaba-amb-aquesta!—diu el seu company mentre es pentina la cresta vermella i clava patada a la sorra amb les seves botes negres.

És llavors quan el primer d'aquest individu fuig del costat d'en Marc i se m'acosta. Tinc por, molta por. M'agafa brucament i allà, davant del mar, em treu el vel lila. La meva cabellera fosca surt a l'exterior i voleia amb el vent. Començo a plorar plena de desesperació i ell em mira amb crueltat i em fa una rialla cínica.

—Són-molt-macos-els-teus-cabells, gossa-de-merda! —i m'estira per la cabellera mentre jo xisclo de dolor i de ràbia.

—Deixeu-la, covards! No-vull-ser-com-vosaltres! Marxeu, malparits! —en Marc alça els punys i els amenaça. Els dos nois es sorprenden davant d'aquesta reacció.

—Te'n-penediràs! —diuen mentre fugen esporuguits.

M'aixeco amb la força que em queda i m'assec vora el mar: el llavi em sagna i els cabells em cauen esbullats per sobre les espatlles. Miro des de la costa de Barcelona el mar del meu país, i busco la meva gent, els meus amics, però no ho puc veure. En l'horitzó veig una franja blava, serà allà el Marroc? El noi s'asseu al meu costat:

—Jo-no-volia... m'has-de-perdonar... si-em-poguessis-entendre... —la seva veu és tremolosa i dèbil però també molt càlida.

Recull el vel de la sorra i dolçament me'l lliga al cap. Jo el miro estranyada, no entenc res del que em diu.

—Perdona'ls, són-uns-desgraciats. Com-et-dius?

No puc respondre, no sé dir res. Bufa un vent fred i esternudo. Ell riu i es treu la caçadora negra i me la col·loca sobre les espatlles nues. Després s'aixeca i amb un somriure ple d'amor m'estén la mà:

—Vine-amb-mi, tornarem-a-casa.

No sé què em diu però m'aixeco i el segueixo. Per mi aquesta mà i el seu somriure ja valen més que mil paraules.

educació

un viatge inoblidable

Ilias El Ghafki Aguilar | 3r ESO | IES Santiago Sobrequés de Girona

És 3 d'agost al matí i la família d'en Mohamed i un amic seu aniran a Marroc. Per en Mohamed és una de les coses més normals del món però per l'Albert és una cosa nova ja que mai ha fet un viatge tan lluny, a un lloc tan diferent de la ciutat de Girona. Tota la família entra al cotxe i l'Albert es va quedar a fora un moment pensant en el que li espera i després va pujar al cotxe. Va ser un viatge amb moltes preguntes per part de l'Albert, anava preguntant coses sobre el país, de com parlaria allà perquè no en sabia la llengua, a on hauria d'anar quan la família d'en Mohamed i ell haguessin d'anar a veure els seus parents ja que feia molt que no s'havien vist. Quan van arribar a Algessires per agafar el vaixell que els portaria a l'altre continent tots estaven molt contents, ja havien fet la part més llarga i ara només els quedaven dues hores en vaixell.

Un cop a Marroc, i haver fet les dues hores de viatge de trajecte que quedaven per arribar a Larache, l'Albert estava desconcertat, hi havia moltes coses que li sobtaven d'aquell lloc tan diferent de Girona. Pels carrers tothom caminava sense por que els atropellessin, alguns carrers principals eren de terra, etc.

Llavors, quan van arribar a la casa de l'oncle d'en Mohamed tothom es va sorprendre molt que ja haguessin arribat, després de saludar-se i menjar alguna cosa, tots se'n van anar a dormir perquè estaven molt cansats del viatge. L'endemà al matí van anar a esmorzar a un bar, després van anar una estona a la platja, que estava plena i llavors van anar a dinar a casa, havien convidat la família més propera perquè poguessin veure la família d'en Mohamed i l'Albert; tots van ser molt comprensius amb ell ja que no sabia la llengua natal de la majoria que estaven allà.

Durant tots aquells dies van fer moltes activitats, com per exemple anar a pescar tota la nit, anar a menjar cargols i patata bullida, anar a la platja, anar a veure la família; en Mohamed va portar l'Albert a veure als seus amics i a jugar al mig del carrer amb una pilota mig desinflada i així van passar unes setmanes inoblidables per a tota la família i sobretot per a l'Albert que s'ho va passar molt bé i, a sobre, tots el van ajudar perquè aprenguéssim una mica de l'idioma del país.

L'últim dia van preparar les maletes i tot el que els feia falta i li van preguntar a l'Albert que què volia fer i ell va respondre que li agradaria que la família que tant havia estat per ell tots aquells dies anessin sols a algun lloc, que ell es quedaria a casa. A tots els va semblar molt estrany que digués allò però ell es sentia malament perquè sempre havia estat acompanyat, per això va decidir donar-los aquell dia per ells.

L'endemà van agafar el cotxe i van tornar cap a Girona. Va ser un viatge amb molts agraïments per part de l'Albert. De camí cap a casa, anava pensant que havia sigut el millor viatge de la seva vida.

educació

el destí que no esperes

Clara Soteras Acosta | 3r ESO | Col·legi Cor de Maria de Mataró

Aquesta és la història d'una noia que està cursant tercer de secundària. És una adolescent estudiosa i responsable i li agradaria tenir algun company en qui poder confiar.

Dic li agradaria, perquè la Fàtima, així es diu la protagonista d'aquesta història real, creu que no té cap amic que compleixi aquesta condició.

I és que la Fàtima és marroquina. Fa deu anys que va arribar a Catalunya juntament amb la seva família per sortir de la pobresa del seu país. Des que van arribar, a l'escola sempre l'han mirat per sobre l'espatlla i encara que mai ha tingut enfrontaments físics amb ningú, sí que ha hagut d'aguantar algun comentari per darrere l'esquena, degut a la seva condició.

Un dia no va poder suportar una d'aquestes situacions i es va enfrontar a una companya, la Sílvia, que havia fet un comentari poc encertat referent als seus orígens marroquins. El va fer per fer-se veure i quedar com si fos més important davant la resta de companys.

En concret va dir:

—I aquesta mora qui coi es pensa que és? De fora vindran que de casa ens trauran!

El cas és que la Sílvia li va dir que potser sí que s'havia passat amb aquell comentari, li va demanar disculpes i li va dir que raonessin entre les dues perquè s'havia arribat a aquesta situació. La Fàtima es va sentir molt ferida i li va dir que la deixés en pau i que no volia parlar amb ella per res del món.

La Fàtima aquell dia no va poder dormir a la nit, i va plorar desconsoladament maleint i retraient-se els seus orígens marroquins.

La vida continuava i van passar els dies. A l'escola sempre hi havia un creuament de mirades venjatives per part de les dues.

Un dia la Fàtima, quan anava a l'escola, va patir un accident travessant un pas de zebra, va ser atropellada i va rebotar a la calçada cinc metres més enllà.

El conductor, que anava a una velocitat elevada, va fugir en veure el que havia succeït.

La Fàtima, va tenir sort, ja que un home que ho observà tot va córrer a ajudar-la.

La Fàtima va ser transportada fins a l'hospital amb una ambulància. De sobte, es trobà en una llitera connectada a tot de tubs estrambòtics. De cop i volta sent:

—Està conscient, s'ha recuperat!

La Fàtima es va espantar, s'obrí la porta i va aparèixer una infermera que esclatà d'alegria en veure que aquella pacient havia recuperat la consciència.

La Fàtima començà a preguntar què li havia passat. Mentrestant, a l'escola ningú no es recordava d'ella, tret de la Sílvia.

La relació que tenien feia que cada dia es busquessin en silenci, per comprovar que totes dues eren allà, encara que no es dirigissin la paraula.

Justament aquell dia la Sílvia va pensar que era un bon moment per intentar resoldre el conflicte que s'havia generat i va decidir trucar a casa de la Fàtima.

A l'altra banda del telèfon hi havia una veu tremolosa que li contestà:

—No és a casa, ha tingut un accident i és a l'hospital.

La Sílvia va començar a suar i amb una embranzida va córrer a agafar el primer autobús que la portés a l'hospital. En arribar-hi va preguntar per la Fàtima a l'auxiliar que hi havia a recepció. Aquesta li indicà a quin planta es trobava i a quina habitació.

—Per fi —es va dir mentre intentava calmar-se i entendre el sistema de numeració tan complicat dels hospitals. Va trobar l'habitació. Després d'un sospir profund per intentar asserenar-se una mica, hi va entrar.

La Fàtima va estar molt contenta que una companya l'anés a veure i es preocupés per ella i encara més tractant-se de la Sílvia.

Es van abraçar durant una bona estona i es varen dir mútuament que els malentesos estaven solucionats i que intentarien tenir una bona amistat.

Cada dia després de l'escola la Sílvia anava a veure la Fàtima a casa seva, i l'ajudava amb els deures; li passava els apunts i li explicava la teoria. La Fàtima li estava molt agraïda, ja que sense ella hauria perdut gran part del curs i li hauria sigut molt difícil recuperar tot el que s'hauria perdut.

Quan es recuperà, al cap de dos mesos, era agradable veure com la Fàtima passejava en la seva cadira de rodes empesa per la Sílvia.

Des d'aleshores són inseparables i s'han fet molt amigues.

I és veritat que la verdadera amistat no entén de races, sinó de sentiments i valors profunds.

educació

content o no content, aquesta és la qüestió...

Guillem Boltó Grande | 2n ESO | IES Duc de Montblanc de Rubí

Dimecres 11 de març, Barcelona

La Teresa ha fet verdura per sopar, i a en Jordi no li agrada gens. Ell, tossut, es nega a menjar-se-la, i li diu que vol macarrons, i que vol macarrons! La Teresa, després d'aguantar les queixes del seu fill, li fa els macarrons i llença la verdura.

Dimecres 11 de març, poblat de Etiòpia

L'Amina avui està molt contenta perquè, com que el seu pare se n'ha anat a la ciutat a treballar, tindrà més arròs que els altres dies, i a més, la seva mare li ha dit que li deixarà escurar la cassola.

Dijous 12 de març, Barcelona

La Teresa va a buscar en Jordi a l'escola. Ell ja va enfadat dient que és molt avorrida i que no hi vol anar més. Ara ella el porta a l'escola de música. Pel camí, en Jordi remuga tota l'estona perquè no hi vol anar i prefereix mirar la televisió. Finalment, amb cara de pomes agres, hi va.

Dijous 12 de març, poblat de Etiòpia

L'Amina aquest any no pot anar a l'escola perquè ha d'encarregar-se del seu germà petit, i quan arriba la seva mare a casa, el primer que fa és anar a la plaça del poblat a ballar amb tots els seus amics. Ella s'ho passa d'allò més bé i donaria el que fos per anar a l'escola.

Divendres 13 de març, Barcelona

La Teresa està cansada que en Jordi no vulgui anar a la dutxa. Cada dia li repeteix el mateix mil vegades i, quan per fi hi entra, no en vol sortir de cap de les maneres.

Divendres 13 de març, poblat de Etiòpia

L'Amina no s'ha pogut rentar aquesta setmana perquè avui se li ha trencat el càntir venint de la font de tres pobles lluny i, com que es renta una vegada per setmana, s'ha quedat sense rentar-se.

Dissabte 14 de març, Barcelona

En Jordi feia dos mesos seguits, que demanava, un dia darrere l'altre, unes sabatilles esportives i quan li han comprat, ha dit que s'ho havia pensat i que preferia una consola, perquè era l'únic de la classe que no la tenia.

Dissabte 14 de març, poblat de Etiòpia

Una tia de l'Amina li ha portat un vestit vell de quan era jove que li va enorme, però diu que es pot retallar i

que quedarà com a nou. L'Amina s'ha posat molt contenta i li ha dit que el farà servir per anar mudada els diumenges.

El dimarts 4 de juny, un programa de televisió fa un reportatge sobre la pobresa i visita el poblat de l'Amina. Allà, hi fan entrevistes, i entrevisten a molts dels seus amics. Diuen que cada dia van a treballar i que no van a l'escola i també estudien els seus costums.

En Jordi, dies després, quan torna de la piscina, i berena un entrepà al sofà, veu el documental i tan content li diu a la seva mare: mama, t'has fixat que els negres sempre somriuen? Segur que viuen súper bé!

educació

l'estela i en hakim

Débora Tejada Aguilar | 3r ESO | IES Gabriela Mistral de Sant Vicenç dels Horts

Aquesta és la història d'un noi negre de Costa d'Ivori, que ve a Espanya i no se sap adaptar i tot el món el margina. L'home no sabia què fer perquè tot el món l'insultava i llavors ell es quedava en un banc, que hi havia al parc, assegut.

Va entrar en una botiga:

—*Salam, ki dayer?* (Senyalava al peix i a ell referint-se a que ell volia peix)

—Però què dius negre! Ves-te'n al teu país!

—*No hacer nada* —deia tremolant.

—Que surtis de la meva tenda! Fora, negre!

Se'n va anar amb el cap baix i sense saber quin mal havia fet, però clar, com que hi ha tanta gent racista...

Va tornar al banc del parc una altra vegada, com sempre. Però aquesta vegada va ser molt diferent perquè se li va acostar una nena de 8 anys a parlar amb ell. Era una nena d'una família humil que tenia una casa amb un camp ampli, on els seus pares es guanyaven la vida.

—Hola!

—*Salam! Tú primera en hablarme* —deia molt feliç i sorprès a la mateixa vegada.

—I per què no t'hauria de parlar? Tú ets igual que tothom, i com que sempre estàs aquí, doncs et volia parlar.

—*Tú niña buena* —li deia.

—Gràcies, tú també semblas un home molt bo —li deia rient— treballes?

—No.

—Per què?

—*No saber hacer nada, nadie querer un negro.*

—No diguis això, siguis de la raça que siguis tens dret a treballar com tot el món. Com et dius?

—*Hatim, tú?*

—Jo em dic Estela, ja parlarem demà que ara me n'he d'anar a casa, sino els meus pares es preocuparan. Adèu!

—*Adios, niña buena!*

L'endemà hi va tornar a anar al banc, i així durant uns sis mesos i llavors ja tenien molta confiança.

—Hatim què passa? A veure quan et poses a treballar?

—*Solo saber cosas campo.*

—Què dius! Per què no ho has dit abans? Els meus pares treballen la terra i no els importarà que tu els donis un cop de mà.

—*Blancos no aceptar negros.*

—Vinga home, no diguis tonteries! Els meus pares són com jo!

—*No sé, probar.*

La nena va pensar que es podria sentir com una altra persona més si treballés al camp, amb els seus pares, encara que no li paguessin, perquè no tenien diners; li deixarien una habitació i li donarien menjar i podria tenir una bona higiene.

—Bon dia, mare! Què podria treballar en Hatim al camp amb nosaltres i a canvi li deixem l'habitació que no fem servir?

—Bon dia filla! No ho sé, però tu de què el coneixes?

—És el meu amic des de ja fa temps i és molt bo.

—Està bé, provem a veure què sap fer en Hatim.

—*Gracias señores!*

En Hatim sabia molt de pagès i va fer guanyar el triple de diners que feien els pares i així en un temps fins es van fer rics i tot el món els coneixia com els cultivadors o els jardineros i aleshores, la gent li parlava i el tractava molt bé.

—Bon dia Hatim! —va dir una noia que passava per allà.

—Bon dia! —va dir molt content, perquè sentia que la gent el coneixia i el tractava molt bé.

—Estava pensant si voldries sortir en el diari que jo faig perquè crec que la teva història és molt interessant, què et sembla?

—Està bé!

—Molt bé! Demà a primera hora sortirà la teva història a la primera plana i ens farem riquíssims...

I així va ser...

Gràcies a una noia de 8 anys, un immigrant va tenir molta sort de relacionar-se amb ella i fer-se famós, ell i la que a partir d'ara era la seva família.

educació des de petra per amor

Maria Gutiérrez Martin | 4t ESO | IES Lluís Companys de Tordera

Girona, 30 d'Abril de 2008

Estimats pares:

Us escric avui, després de dos anys allunyat de la meva estimada Jordània, perquè he trobat el moment i les paraules adequades per transmetre-us tot allò que sento.

Sembla que va ser ahir quan vaig decidir marxar de casa darrere de la Meritxell, aquella fascinant turista catalana amb una elegància natural que em va captivar el cor. Recordo els comentaris que feia amb els altres guies sobre la seva cara de meravella en iniciar la visita a la ciutat antiga de Petra. Tan bon punt vam iniciar el viatge des de la vall de Wadi Musa, a través del Sig, tot el seu rostre era pura admiració en observar la barreja d'estils reflectits en els relleus de les roques. I per fi, després de recórrer un quilòmetre, una brillantor encisadora va il·luminar els seus ulls en contemplar la façana del temple d'Al Jazneh. I va ser precisament això, l'interès i l'entusiasme que mostrava per aprendre, el que em va enamorar d'ella.

Penso ara en la meva arribada a Girona. Diversos sentiments de nostàlgia, incertesa i estranyesa van envair el meu cos en trepitjar per primera vegada aquella terra que m'havia portat de viatge al futur. Nombrosa gent caminava decididament cap al seu destí i innumbrables vehicles transitaven d'una manera coordinada les llargues i amples avingudes. Hi havia una vitalitat fascinant que a tothom semblava fer feliç i que la Meritxell em va transmetre des de l'inici. Durant el primer mes vaig dedicar tot el meu temps a situar les botigues i a conèixer els carrers i la seva gent. Mentre brillava el sol ens movíem amunt i avall, visitant els amics i familiars de la meva estimada... I després, quan sortia la lluna, passejàvem durant llargues estones pel parc de la Devesa contemplant les estrelles dibuixades al transparent cel.

Els dies passaven ràpidament i va ser llavors quan vaig començar a viure, inevitablement, els primers canvis, unes diferències que, posteriorment ho comprendria, no eren tan grans. Volia trobar feina perquè des de la meva arribada havia depès plenament de la meva xicota i això, el fet que la dona posseís el mateix o un millor nivell econòmic que l'home, era força estrany per a mi. Buscava feina, però interiorment sabia que no la trobaria perquè la gent, pensava, veuria un musulmà que no dominava l'idioma... Tot plegat un conjunt de trets que únicament jo, sense que ningú em digués res, ja havia imposat com un munt d'impediments. D'aquesta manera, el meu humor, sense esperances, va fer que les prediccions es fessin realitat i que caigués en una depressió que va trobar la seva fi gràcies a les interminables explicacions de la Meritxell i a llargues reflexions internes. Jo no estava fent res per integrar-me; ningú, llevat de mi mateix, m'estava rebutjant, sinó tot el contrari, jo era el racista amb aquella societat que m'havia acollit. Havia de ser més tolerant, així que, sense perdre mai la meva identitat i el meu origen, vaig iniciar l'aprenentatge de la cultura amb què vivia, de la mateixa manera que la meva nòvia havia actuat en el seu viatge a Jordània, i vaig assumir el canvi que comportava el meu voluntari trasllat a un altre lloc. Per tot això, penso, al final es va realitzar el meu propòsit. Ara tinc un bon lloc de treball on el meu cap és una dona, una de les persones més intel·ligents que mai he conegut, i continuo vivint, com des del primer dia, l'amor i la passió per la Meritxell.

En aquests moments puc dir amb tota seguretat que el viatge era el meu destí, un camí que m'ha portat a comprendre que no som tan diferents com a vegades creiem.

educació

estels d'amistat

Jordi Vila Pérez | 3r ESO | IES Alexandre Deulofeu de Figueres

Han passat molts anys d'ençà que va començar aquella bonica història.

Recordo perfectament com va anar tot, era una tarda de juny, calorosa com la majoria. Llavors jo era un marrec; tenia set anys, si la memòria no em falla. Era més aviat rabassudet, de pell clara, pigallat i pèl-roig. Com era habitual en mi, jugava amb el meu estel arlequinat, de colors blaus i grocs, a la vora del riu, a tres-cents metres de casa meva, un humil habitatge que els meus pares van adquirir en arribar a la ciutat, procedents d'Itàlia, concretament d'un poblet toscà. M'hi podia passar hores, allà, fent volar i volar l'estel, el que era la meva única i veritable passió.

Podem dir que llavors jo no tenia amics de debò, d'aquells a qui ho pots explicar tot i amb qui compartir magnífiques tardes. Però aquell dia tot va canviar. Tres nens van apropar-se a mi, amb un estel sota el braç. Semblava que m'havien vist més d'un cop per allà i per aquesta raó van venir interessats a conèixer-me. El primer de tots ells era en Jack, un noi anglès, de pell fosca, amb el cabell curt i arrissat, que vestia d'una forma extravagant, segons la meva manera de veure. El segon que se'm va presentar era l'Alexei. Era de Rússia i tenia aspecte típic d'allà: alt i fort, ros, i de pell molt blanca. Amb prou feines portava roba a sobre, perquè acostumat com estava a passar fred, allò li semblava un forn. El tercer i últim de tots, qui portava la veu cantant, que es va presentar en nom del grup era un xicot veneçolà. Es deia Jon, i li agradava molt parlar, pel que semblava. Tenia la pell morena i el cabells negres, i no era pas alt: més aviat baixet. Vestia d'una forma molt local, i semblava que feia temps que havia vingut aquí.

Em vaig presentar, i els vaig dir que em deia Mauro.

Tots tres em van comentar que la seva autèntica afició era fer volar els estels que ells mateixos es fabricaven.

No m'ho podia creure! Mai abans no havia conegut ningú amb la meva mateixa afició. I el que em sobtava més, es feien ells mateixos els estels!

Ràpidament vaig notar alguna cosa especial entre nosaltres. Era un pessigolleig que em recorria l'estómac, com si es tractés de petites papallones volant per la meva panxa. Sabia que allò podia ser magnífic per a mi, i per a ells, suposo. Sabia que m'avindria amb tots tres: en Jack, l'Alexei i en Jon; que seríem bons amics. Que per fi tindria amics.

Vam decidir que cada tarda ens reuníem allà mateix, a la vora del riu, per gaudir del nostre interès comú. I tal dit tal fet. Cada dia, a dos quarts de quatre, ens reuníem tots.

El que em sorprenia més de tot era que, entre nosaltres, no compartíem cap més tret comú. Físicament érem ben diferents, a casa seva cadascú parlava una llengua diferent, cadascú tenia els seus costums —per exemple, en Jack, l'anglès, marxava una estona a les cinc de la tarda, a l'hora del te, típicament anglès, per després reincorporar-se amb nosaltres— i, llevat dels estels, no coincidíem en cap altra afició. Tot i ser ben diferents, vam establir una gran amistat, uns grans nexes entre nosaltres. Ens era igual que fós-sim diferents, que la nostra cultura fos diferent, mentre tinguéssim un punt en comú, com era la nostra passió pels estels.

Malauradament, vaig haver de deixar la ciutat. El que em va saber més greu és que també hi deixava una important part de mi.

educació

gràcies, marc!

Pau Folqué i Múrria | 4t ESO | IES Roquetes de Roquetes

Era una nit màgica. El somni s'havia fet realitat. L'Ahmed defensava uns colors, una passió, que només eren a l'abast de molt pocs. L'Ahmed es trobava assegut a la banqueta del Barça, al costat d'un veterà del futbol català com Puyol o d'un dels millors jugadors de la història del futbol, com Messi. L'escenari era majestuós: un Camp Nou ple a arrebossar, que vivia unes semifinals de la Champions, després de molts anys de sequera futbolística.

Tot i estar a la banqueta, l'Ahmed era el noi més feliç del món. No trigaria gaire estona a debutar amb el primer equip del Barcelona, ja que havia de servir de revulsiu per capgirar l'eliminàtoria. De cop, va venir-li un flashback. Amb els ulls ben oberts, però amb el cap a una altra banda, va recordar-se'n de la seua difícil trajectòria, que l'havia dut fins a un dels millors clubs del món, i de la figura que suposà en Marc en tot aquest camí:

L'Ahmed va arribar a Tortosa quan tenia tretze anys. Aviat va entrar a l'escola, un lloc que no havia tretjat mai, i va fer moltes amistats. Havia començat una nova i magnífica vida. Però els caps de setmana es transformava amb una persona trista i desil·lusionada. Veia com els seus amics recent estrenats, amb els quals ja havia establert una relació estreta, corrien al darrere d'una pilota de cuir, en un camp de gespa artificial i amb botes expressament dissenyades per jugar a futbol.

L'Ahmed observava com els seus companys, que vestien la camiseta del CD Tortosa, celebraven un gol rere l'altre a baix al camp, mentre ell s'ho mirava des de la graderia. Ell també volia ser-hi allí. Volia ser abraçat i abraçar. Però no podia. No tenia diners ni per a comprar-se unes botes.

L'Ahmed només calcigava aquella magnífica gespa a la mitja part dels duels que disputaven els seus amics. I ho aprofitava de valent. Agafava una pilota de la banqueta i deixava anar tots els seus sentiments fent tocs a l'esfèrica. Es desfogava tot pensant amb el que havia deixat enrere, la seua terra natal, el Sàhara, un lloc on tot era sorra i calor. Se'n recordava dels seus amics Hasan i Ysmail, amb els quals passava dies i dies pegant patades a una bola de draps. Se'n recordava de la precària situació en què es trobaven: jugant descalços a futbol al damunt d'una arena que superava els cinquanta graus de temperatura. Era normal que al finalitzar-se el dia no poguessin moure's, de les cremades que patien als peus.

Un dia, en Marc, la millor amistat que havia fet l'Ahmed des que estava a les Terres de l'Ebre, va evidenciar, mentre celebrava un gol, que el seu amic es moria de ganes d'estar allí baix amb ell. Quan va acabar-se el matx, un cop dutxat, va anar en busca del seu amic. El noi saharià va exposar-li el problema, amb un català prou acceptable, ja que tan sols feia tres mesos que residia a Catalunya. En Marc va fer un somriure inmens. Va agafar de la mà el seu amic, i van dirigir-se conjuntament a l'oficina del coordinador del futbol base. I és que des de feia molt poc, la Federació Catalana de Futbol havia posat en marxa el projecte "Apadrina un futbolista", una beca per a permetre a la gent sense recursos accedir al món futbolístic, i en Marc se n'havia assabentat. El coordinador, que sempre rebia els nens amb els braços oberts, després d'escollar el problema de l'Ahmed de la boca d'en Marc, va facilitar-li una pilota al noiet, i va demanar-li que mostrés els seus coneixements futbolístics. L'Ahmed va agafar el cuir, i amb només dos minuts va deixar sorprès aquell home. Havia acabat d'entrar al CD Tortosa. I tot gràcies a en Marc, un vertader amic, que sempre va posar per davant els problemes d'adaptació de l'Ahmed per davant dels d'ell.

Des del primer duel que va disputar, l'Ahmed va ser el referent dels tortosins. La seva qualitat era d'envejar i tota la comarca va fer-se ressò del naixement d'una nova estrella, que apuntava molt lluny. Clubs grans

com el Barça, l'Espanyol, el Vila-real o el Nàstic no van tardar gaire a interessar-se amb la jove perla tortosina. Tots els diaris van fer-se ressò de l'expectació que s'havia desenvolupat al voltant d'aquell jove de tretze anys.

Finalment van ser els culers qui van emportar-se el gat a l'aigua. I no se'n van penedir. El jove saharià va completar, a la Masia, uns números que feien ombra als Cesc, Iniesta o Xavi.

L'Ahmed va reaccionar. Guardiola l'havia cridat perquè comencés a escalfar. Havia passat, amb quatre anys, de veure els partits des de la graderia tortosina a escalfar-se al Camp Nou, amb unes botes personalitzades i noves. Qui ho havia de dir anys enrere... El míster no tardà a fer-lo entrar al terreny de joc, i tot el Camp va embogir amb el debut d'aquella perla.

L'Ahmed havia complert un somni que començà a prendre forma a Tortosa quan era infantil. Havia arribat on havia arribat gràcies a un company de debò, que va preocupar-se realment per la seva situació. Sembla estrany com en un segon pot canviar-li de dalt a baix la vida a una persona... Des del dia del debut i fins avui, l'Ahmed, abans de saltar al camp de batalla, no ha parat de repetir una frase partit rere partit: Gràcies, Marc!

educació

l'amic marroquí d'en saïd

Mireia Girvent i Tort | 2n ESO | Col·legi El Roser de Sant Julià de Vilatorca

En Saïd era un nen que tenia 7 anys i vivia amb la seva família en un poble prop de Girona. Ell era d'origen Marroquí, però des de molt petit s'havia mudat a Catalunya amb els seus pares. Per això, en Saïd es considerava un nen català com qualsevol altre que hagués nascut en aquest país.

De fet, la família d'en Saïd ja no conservava cap tradició del seu país d'origen; ni tan sols la religió musulmana. Només els diferenciaven dels altres els trets físics com era el color de la pell. Tot i aquesta diferència, en Saïd mai no havia tingut cap problema relacionat amb els seus orígens. Això, però, un dia va canviar.

En una tarda d'estiu, mentre en Saïd esperava que arribessin els seus amics on es trobaven cada dia per jugar a pilota, va aparèixer un nen marroquí desconegut que se'l mirava encuriolit. S'imaginava que devia haver arribat al poble feia poc. En veure que el nen no treia la vista de la pilota, en Saïd el va convidar amb un gest a jugar amb ell. El nen àrab va acceptar molt content, i els dos es van posar a jugar.

Poc després, van arribar els amics d'en Saïd. Quan van veure que jugava amb un nen marroquí, van mirar-se'l amb mala cara. Després d'una llarga discussió entre en Saïd i els seus amics, van decidir deixar de banda el nen immigrant, i no deixar-lo jugar. A en Saïd, però, li va saber greu. Per això, va decidir anar a un altre lloc a jugar amb aquell nen. Quan se n'anava va sentir com els seus companys el criticaven per haver-lo acceptat en el joc. Es va ofendre per l'actitud dels seus companys. Però sense haver d'intercanviar una sola paraula; en Saïd i el seu amic van passar-s'ho d'allò més bé jugant.

L'endemà al col·legi no va ser un dia dur per en Saïd. Ell estava enfadat amb els seus amics per haver deixat de banda el nen marroquí. S'havia passat l'hora del pati sol, assegut en un racó.

Aquella tarda, en Saïd va retrobar-se amb el seu nou amic al mateix lloc que el dia abans. En començar a jugar, però, quatre nois més grans van apropar-se amb aires de superioritat al nen marroquí, el van insultar i li van prendre la pilota. Aquella tarda els dos nens van tornar tristos cap a casa.

El dia després, en Saïd va intentar fer les paus amb els seus amics, però ells van rebutjar-lo només en veure que se'ls apropava i van insultar-lo.

Passaven els dies, i en Saïd cada vegada es sentia més malament. S'havia fet molt amic del nen àrab. Li costava entendre perquè els seus companys el deixaven de banda ara per fer-se amic d'un noi àrab, si mai abans li havien retret res dels seus orígens.

Una tarda d'estiu, en Saïd va endur-se una decepció quan va arribar a la plaça. Va veure com la família del nen àrab es preparava per marxar. Mentrestant, el nen es va apropar, i sense intercanviar una sola paraula, va regalar-li la seva pilota i amb un somriure es va acomiadar d'ell.

Després d'aquell dia, el nen no va tornar més pel poble. En Saïd, va fer les paus amb els seus amics, però mai no va oblidar aquell nen amb qui havia passat unes divertidíssimes tardes jugant a pilota. I des d'aquell dia, en Saïd, quan pensa amb el seu petit amic, se sent orgullós de l'origen que comparteixen, i defensa sempre els nens que venen d'un altre país i que no són acceptats pels altres nens.

educació

mar de paraules

Mariona Quesada Fernández | 2n ESO | Escola Andersen de Terrassa

Som conscients, de tot el que tenim? Realment, ho som? Ens adonem del que passa a la resta del planeta? Està el món ben repartit?

Sovint ens fem aquestes preguntes i moltes més, però quasi mai tenim la resposta. Jo sí les sé, les respostes, les he viscudes.

Fa més de deu anys que els meus pares van apadrinar un noi d'un poblat pobre de l'Àfrica. És diu Shaid.

Doncs bé, fa un parell d'anys vaig decidir fer un viatge per visitar el meu amic. Jo estava lleugerament espantat, intrigat, ja que no sabia què em trobaria allà.

Vaig deixar la meua mare amb l'ensurt al cor i al pare que, puix que era un aventurer, amarat per la tristesa em deixà a l'aeroport.

El viatge des de Barcelona cap a l'Àfrica central no se'm va fer gens pesat.

En baixar de l'avió, tot em va semblar molt normal; l'aeroport estava mitjanament bé. Allà m'esperaven els de l'organització del viatge.

Pujàrem a una camioneta atrotinada, desbastada pels rocosos camins del territori.

Uns minuts després d'haver pujat al vehicle, aquest es deturà just al bell mig de la sabana i em van fer baixar.

—Veus aquell camí d'allí? Segueix-lo i arribaràs al poblat —m'etzibà el conductor.

I allà em van deixar, plantat amb una motxilla sota l'ombra d'un arbre que em protegia de l'ardent sol que banyava les altes herbes color d'or.

Era un paisatge àrid, tot daurat, amb alguns arbres que semblava que els havien deixat caure des del cel.

Vaig avançar pel camí que m'havien indicat, escrutant l'horitzó borrós.

Finalment, vaig veure unes petites barraques aglomerades. Just a la primera m'esperava en Shaid.

Després de saludar-nos i fer-nos les presentacions adients, voltàrem pel poblat.

Sincerament, em vaig sentir avergonyit. Tant que tenim aquí, tan bé com vivim, i encara ens queixem?

Quan passejàvem, vaig veure les dones arrupides a la vora del riu rentant les flassades; una altra jeia a terra, sobre el sòl àrid, peixant un nodrissó d'un parell de dies. Els nens neguitejaven la sorra tot perseguint un ramat. Les barraques, sense porta, pudien a humitat i a fems d'animals. Sobre terra, una estora de vímet era el llit, una galleda la cuina, i el foc de fora la calefacció.

Seguíem avançant pel poblat. Amb una alenada, vaig sentir la forta fetor a verola.

Havia quedat sobtat davant d'aquelles condicions de vida tan miserables.

En Shaid, notà la meva sorpresa:

—Què, Marc, com n'és de diferent això, oi? Fa més de tres anys que vaig anar al teu país de vacances amb una família d'acollida. Ho recordo com si fos ahir, va ser una experiència inoblidable... Mai havia anat amb avió i l'experiència em resultà fascinant. Encara no he trobat les paraules adequades per descriure el que vaig sentir quan vaig veure un nou món que m'envoltava i m'engolia. Potser va ser sorpresa, davant d'aquells grans edificis? O fou la pena que vaig sentir per vosaltres, ja que no valoreu res?

Al moment vaig copsar totes les sentors, eren molt diferents. Podia a resclosit, l'aire no era pur, estava amarat d'una pols molt fina que penetrava als pulmons i t'arrabassava la vida.

Els cotxes exhalaven una sentor punyent, i ni tan sols als parcs la bergamota, l'almesc, el narcís i el lles-samí feien olor de vida.

Només hi vaig viure un mes, però va ser el temps suficient per adonar-me de tot el que teniu i no valoreu; nosaltres no tenim ni cove en el decurs de la nostra vida, vosaltres presumiu del que teniu i més tard us n'oblidau, perquè teniu de tot, molt més del que necessiteu, i encara us queixeu que el vostre cotxe no és l'últim model, quan nosaltres caminem cada dia quilòmetres i quilòmetres; malgasteu l'aigua, us deixeu aixetes obertes i nosaltres ens la beuem bruta del riu que està a uns quilòmetres del poblat. Us queixeu perquè les vostres joguines no són les més cares, i jo l'única joguina que tinc és una pilota feta pel meu pare que compartim tots els nens. Voleu portar roba de marca, i nosaltres portem una samarreta i uns pantalons curts fets amb flassades.

Per què ser tan delerós? Cada vegada voleu més i, endemés de tot, protesteu.

Puix que ens doneu ajudes, a vegades som criticats al vostre continent per pertànyer a una altra cultura i societat.

—Vaja... —no sabia què dir, tenia tota la raó del món.

Per molt que tenim, encara no em après a valorar-ho, i aquesta gent, que no té res, valora molt més tot el que tenen que gairebé no és res. Però per a ells, la seva família, els seus camps, l'aigua que veuen cada dia i l'aliment que disposen és molt més important que tot allò que nosaltres somiem tenir.

Jo, després de veure tot allò, veure la pobresa, i comparar-la amb la vida d'aquí, vaig dubtar entre quedar-me allà, pràcticament al mig de la sabana, o tornar a la meua vida benestant de ciutat moderna.

Explorant el meu interior, em vaig adonar que si realment aquesta gent, la gent de l'Àfrica, viatja fins al nostre continent és perquè ho necessiten i cal conuiu-hi. N'hi ha d'altres que no tenen aquesta opció; entre tots, podem afegir un petit gra de sorra que ajudi el tercer món, altres cultures que, tot i que puguin pensar diferent, són persones.

Jo vaig triar ajudar-los, quedar-m'hi i col·laborar en tot, en la millora del poble, dels seus habitatges, una educació digna per cada nounat, una vida no com la nostra, potser més pobre, però carregada de felicitat, humilitat, companyerisme i amistat.

I tu? Si poguessis triar, què triaries?

educació tinc un somni

**Alejandro Suárez Pérez | 3r ESO | IES Alexandre Galí de Sant Pere de Ribes
(Les Roquetes)**

Encara recordo quan tenia vint anys. Llavors era un jove, un jove negre que vivia a la gran ciutat de Nova York. La vida era molt dura en aquells temps, quan encara seguia viva una societat racista. Mentre el president dels Estats Units proclamava que feia cent anys que l'esclavitud dels negres havia quedat abolida, els nostres minsos drets continuaven essent els mateixos.

En les nostres ments quedava molt clar que tots érem persones iguals, però el racisme no és més que la demostració d'una societat inculta i sense cap mena de racionalitat.

Érem vistos com una raça inferior i ens tractaven com a animals. Puc enumerar les diferències que els mateixos ciutadans de raça blanca estipulaven contra nosaltres, com per exemple als transports públics: la zona del darrere era exclusiva per als negres, havien d'anar aixecats durant tot el trajecte i separats dels blancs; també hi havia bars i restaurants només per a gent blanca. Nosaltres no teníem cap lloc on passar-ho bé, ni discoteques, ni locals...; els hospitals no es volien fer càrrec d'un malalt que fos de raça negra; a l'hora de treballar, l'explotació i el maltracte estaven assegurats; pels carrers rebies insults pertot arreu; l'església dividida entre negres i blancs, els negres no podien assistir a les mateixes esglésies que els blancs..., i centenars més de coses que prohibien el desenvolupament d'una societat evolutiva en igualtat de drets.

Va ser durant aquest període de temps quan es va donar a conèixer una persona meravellosa, amb el poder necessari per poder canviar la societat en la qual estàvem. Mai oblidaré aquest nom: Martin Luther King. Era l'any 1955 quan va començar a lluitar, amb el poder de la paraula, per la integració dels negres.

Jo assistia a tots els seus discursos i manifestacions. Ell era una persona que tocava de peus a terra, tenia les idees molt clares i des d'un primer moment sabia el que feia. Va unir tots els negres, va congrega tot les nostres forces i no tan sols de negres, sinó d'una minoria blanca que tenia les mateixes idees.

Llavors el van premiar amb el premi Nobel de la Pau, l'any 1964. No era per a menys, perquè es mereixia això i molt més. Havia aconseguit una millora notable i, poc a poc, aconseguiríem la igualtat.

El quatre d'abril de l'any 1968 Martin Luther King va ser assassinat a Memphis. Va ser un moment molt tràgic, no sol per als negres, sinó per a tota la gent del Planeta. Va morir un heroi. Ho havia aconseguit: després de la seva mort sabíem que l'extinció del racisme estava més a prop.

Avui fa quaranta anys d'això i encara ho recordo com si ho estigués vivint ara. Als meus seixanta anys he pogut veure canvis en la societat, l'evolució és progressiva i lenta, però constant. Martin Luther King tenia un somni i amb l'ajut de tots el podem fer realitat.

El tres d'abril de 1968, un dia abans de la seva mort, Martin Luther King va pronunciar aquesta frase al començament del seu discurs "Tinc un somni":

" He estat al cim de la muntanya i he vist la Terra Promesa".

educació vés-te'n!

Miquel Rueda Perdejordi | 2n ESO | IES JV Foix de Rubí

—No pots, tu no pots jugar —em va dir aquell noi castany. Tothom em mirava. Què els havia fet jo?

—Per? —li vaig preguntar.

—No caus bé. Vés-te'n, vés-te'n amb els teus —ell em va respondre de manera directa. Els meus?

—Jo vull jugar. Hi tinc tot el dret —això creia, no era igual jo que ells i ells no eren iguals que jo? No vi-
viem en un món igual?

—No pots. Ves-te'n. Adéu —i em fan fora.

M'havia quedat sol. No m'havien deixat jugar amb ells. Per què? Perquè era de diferent color? Pensava que allò havia canviat. Això creia jo fins ara. No se suposava que aquí tothom era igual, a les verdes i a les ma-
dures?

No, no era així. M'havia vist privat de jugar un partit de bàsquet (un partit de bàsquet!!!) pel sol fet de tenir
un color diferent al seu. Racisme, es deia racisme.

Però no quedaria així, de fet, no va quedar així. Ells ja eren uns metres enllà i jo vaig anar cap a ells. El noi
que m'havia fet fora abans es va girar i, de cop, la resta de nois que l'acompanyaven.

—No em sembla bé. Tots podem jugar, no? —què respondria? Si responia amb un “clar... però...” era un
fals i si deia “no, no tots”, era un egoista. De totes maneres, les dues formes, també, eren racistes.

—Però què coi vols tu ara? T'he dit que no.

Ell no entrava en raó. Jo sabia que, en el fons, ell no sabia per què ho feia. Potser es deixava endur per
l'entorn.

—Per què no puc jugar? Diques-m'ho, explica't!

—No vas amb els teus? Vés-te'n amb els teus —els ‘meus’? Jo no tenia els meus. Els meus eren tots,
o això creia jo...

—Vull jugar a bàsquet, M'agrada el bàsquet.

—No pots jugar. Com t'ho he de dir?

No m'ha de dir res, sols m'ha de deixar jugar; com faria un bon company. Perquè ell es company meu,
company de classe. Encara que normalment no parlo amb ell, quan ho he intentat ell no ha volgut parlar
amb mi. Però s'ha d'acabar, tots ens hem de fer amb tots, és clar, parlant.

—No pots negar-me el dret a jugar. Crec que no us he fet res perquè no em deixeu estar aquí. O no? —li
pregunto.

—Vés-te'n amb els teus, no vinguis amb nosaltres. No et volem. Vés-te'n —i ara que feia? Me n'anava
i “queia derrotat” o continuava parlant? Serviria d'alguna cosa?

—Qui són els meus? Per què no vols que jugui? —torno a preguntar-li.

—Tu no pots jugar. El camp és nostre. Tu has de fer com els teus, anar-te'n a un racó. Adéu —em res-
pon. Això no m'havia passat mai, tothom m'havia acollit bé, sempre.

Se'n va. Torno a córrer cap a ell, que ja és metres enllà, i li dic:

—Tots som iguals!

—Què? —em pregunta. Està sobresaltat. No hauria de “sobresaltar” tant aquesta afirmació tan rotunda. Arribo on és ell.

—Doncs això. Tots iguals. Tu jugues, ells juguen i jo jugo. Juguem tots.

De cop els nois que l’acompanyen comencen a murmurar. Per sorpresa meva, xiuxiuegen alguna cosa al noi de la pilota.

—Tens raó. Tots som iguals. Tots.

Què l’havia fet canviar d’opinió era una incògnita. Potser perquè mai ningú havia reclamat el seu dret a jugar. Potser la gent es deixa portar per la gent que l’envolta i no pel seu interior. Qui ho sap.

educació

jueus, moros i cristians

Marc Perea Causín | 3r ESO | IES Els Tres Turons d'Arenys de Mar

Fugia. Sempre havia viscut a Toledo, però no coneixia aquells carrers. Tot i sent de nit, no podia despistar el seu perseguidor: ell es mantenia implacable. Finalment, un carrer sense sortida; es va girar, el seu perseguidor el va enxampar i va treure un ganivet. Li va fer tres ganivetades profundes. Sang... fred... llum... res.

Som a l'any 1498. Els Reis Catòlics dominen la Península. Per ordre dels Reis els jueus s'han de retirar de les terres de la Corona, n'han de marxar. Des de la conquesta de la Península Ibèrica pels islàmics, els jueus havien gaudit d'un gran benestar social, però ara l'Església girava el poble en contra seva, temerosa del seu potencial econòmic, predicant que són els assassins de Crist.

L'Abraham Cohen de Salmeron té 25 anys. És fill d'una família pròspera, sefardita, amb una vida sense problemes ni mancances. Fins ara. Havien trobat mort el seu millor amic, Isaac, prop de la catedral de Toledo, amb una marca al pit feta amb un punyal:

Últimament havien passat moltes coses: incendis, assalts, altres assassinats, etc. Però de moment, a Sevilla —on viu des de fa 7 anys—, hi estava prou bé, ja que encara hi quedaven moriscos i la influència de l'Església Catòlica no era tan gran.

L'Abraham va viatjar a Toledo per assistir al funeral del seu amic. El seu cap es va omplir d'imatges de quan eren petits... es penjaven de la barba del rabí, el seu Bar-Mitzvah, i moltes altres coses. Estava enfadat amb ell mateix: per no haver sigut allà per ajudar-lo, per haver-lo vist tan sols una vegada des que va anar a viure a Sevilla; li hauria agradat veure'l viu. Dues llàgrimes li van lliscar galtes avall. Es preguntava per què...

De sobte, un grup de gent els va envoltar. Eren una gran multitud. Cridaven: "Jueus! Jueus! Mateu-los a tots!". Van començar a atacar-los, només amb els punys, però el nombre i el factor sorpresa els donava avantatge. Va començar a ploure, una tempesta d'estiu, amb els radicals que marxaven i un grup de jueus estesos a terra: una imatge desoladora.

Quan es disposava a tornar a Sevilla, dos homes el van anar a veure. Eren àrabs. Un es va presentar com a Yassin, l'altre no va parlar.

—Més val que no te'n vagis, jueu.

—Perdó? —l'Abraham s'havia quedat palplantat.

—Som amics d'Isaac, venim a dir-te que ara mateix un jueu com tu té molt complicat sortir. Els radicals cristians saben qui ets —deia en Yassin, seriós— si marxés, ho sabran, i et mataran.

L'Abraham no estava gaire content:

—Primera: em dic Abraham, no jueu. I, a més, què passa si vull marxar?

—No és una possibilitat, però si tens tantes ganes de marxar, Abra...

Es va començar a sentir el soroll d'un gran nombre de persones que van interrompre en Yassin. Estaven pujant les escales.

En Yassin va desembeinar el sabre, i va encarar l'Abraham.

—Què fas? —va dir el jove.

—Si els radicals ens troben junts, em mataran! No em puc arriscar, el meu poble tampoc és ben rebut aquí.

—Però...

En Yassin va clavar-li el sabre a l'Abraham.

—Per... què?

I l'Abraham va morir sobre en Yassin, que plorava. Haver matat l'Abraham seria la perdició d'en Yassin. Aquest havia quedat esquitxat de la sang del mort. Això i el seu rostre d'àrab li jugarien una mala passada.

Quan els radicals van obrir la porta hi van trobar el Diable: una figura vermella, amb la cara triangular i una barba fina, acompanyada d'un dels seus seguidors satànics: un home alt i fort amb pinta d'àrab.

—El Diable! Mateu-lo!

Van atacar en Yassin i el seu company.

Unes últimes paraules van sortir, dèbils, de la boca d'en Yassin:

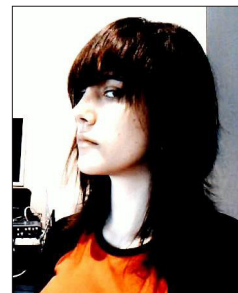
—Alà... m'ha castigat...

educació
concurs literari
un mar de paraules
finalistes batxillerat
maig 2008

educació

ars traductionis

Maria Girbau Xalabarder | 2n BAT | Col·legi Les Alzines de Girona

Els veieu? Els veieu? Es passen hores discutint, aquests dos presidents, i em toca a mi traduir el que diuen a una velocitat sorprenent —modèstia a part. Fa dies que m'he fet un plantejament, perquè avui toca reunió secreta —és a dir, sense la premsa ficant-hi el nas, ni micròfons ocults, ni el que es veu a la televisió— i tinc intenció de canviar la situació del món, o si més no d'una part, en una hora.

Els presento entre ells, tot i que ja es coneixen. S'intercanvien salutacions en un to gèlid en les poques paraules que coneixen en la llengua de l'altre, i s'asseuen, un a cada costat de la butaca on estic acomodat.

El president de la meva dreta comença a dir quelcom sobre l'enviament de tropes al territori de l'altre, i immediatament em poso a fer la *meva* traducció.

—Si vostè retira les armes, jo retiraré les meves.

Em costa un i mil esforços aguantar-me el tremolor de veu, però ho dissimulo prou bé. Si m'atrapen estic mort; segur que em condemnarien a presó i per postres perdria la feina. L'altre home, gras i rabassut amb un ample front ple de gotetes de suor, es mira el personatge que té al davant de fit a fit, i anuncia, en la se-va llengua, que no en pensa fer cas, ja que han passat altres vegades per males experiències i que té el seu exèrcit per allà “per si de cas”.

—M'interessaria que no enviés les tropes, perquè tinc intenció de retirar les armes —aconsegueixo comunicar a l'altre president.

Aquest remuga en veu baixa que no se'l creu, que l'enviament de soldats és necessari per a la pau. La seva cara allargada i xuclada, tot el contrari que la de l'altre, es contrau en una ganyota; es passa els dits pel seu cabell greixós impacientment. Dirigeixo una breu mirada a la roba que porta; la corbata no fa conjunt amb l'americana. Ell encara parla mentre jo començo a comunicar-li-ho a l'home que tinc a l'esquerra.

—Comprenc el que em diu, però aquesta vegada li garanteixo que no passarà —dic—. És necessària la pau sense les armes.

Aquest sembla sorprès i li canvia l'expressió de la cara. Assegura que és una situació complexa i delicada, però que —i el cor em fa un salt en sentir-ho— està disposat a signar un tractat de pau sempre i quan es respectin les seves condicions.

Això ho tradueixo pràcticament igual que com ho he sentit, amb lleus modificacions per a suavitzar el to —perquè, si em permeteu, havia emprat un to forçat. El president del cabell greixós aixeca una cella, i després les dues de cop, unes celles poblades, només separades per una protuberància que té al front. En un principi, discrepa d'aquesta opció, i insisteix que tenir el poble controlat i amb por és la millor solució, que no és un problema si no una ajuda, però li ho modifico tot i l'home que tinc a l'esquerra, tot convençut sobre el tema de la pau, treu uns papers de la seva carpeta.

—Insisteixo —li dic a l'altre, realment traduïnt el missatge del president gras.

L'altre decideix, a la fi, aixecar-se i escoltar les condicions. Al principi dubto de la capacitat d'ambdós, però mica en mica em vaig calmant pels missatges que haig d'anar traduïnt, perquè ja no parlen d'armes

ni de tropes ni de totes aquelles coses que a mi em posen tan nerviós. Jo visc al país de l'home rabassut, i tenir soldats patrullant pel carrer a totes hores controlant quan dorms, com camines, quina roba vesteixes, incita que ens sentim violents, i contribueixen a augmentar el nombre de morts. Ja portem massa anys així, i per això vaig decidir arriscar-me a ascendir en el món de les traduccions internacionals a fi d'evitar conflictes. És injust, no en tenim la culpa! Amb la meua experiència i els tretze idiomes que conec, n'he traduït de tots colors: del xinès a l'italià, passant pel rus i el suahili, sobre conflictes i tractats d'armes, sobre decrets i jurisdiccions, sobre qualsevol cosa que us pugui passar pel cap.

De sobte els dos presidents es donen la mà somrient i obren la porta per sortir a fora, on els esperen centenars de periodistes i fotògrafs. Sembla que tot ha anat sobre rodes, i per això em costa aixecar-me per a poder traduir les preguntes que els fan corresponsals d'arreu, malgrat la suor freda que noto mullant-me la camisa i el delatant tremolor del meu llavi. Fins i tot hores després d'arribar a casa em sorprendent en el que he fet. Què passaria si em descobrissin?

M'assec al sofà i m'adormo, mort de cansament, al cap d'una estona.

Tant se val, penso, si serem feliços durant un temps.

educació bian hua*

Tingting Qiu Cheng | 1r BAT | IES Joan Oró de Lleida

Vet aquí un país llunyà, la Xina, on vivia un nen que es deia Li Wei. Wei tenia 10 anys i vivia a Qian Tian amb els seus pares i amb la seva germana petita, que tenia 3 anys. Ell tenia molts amics i els estudis li anaven molt bé. La ciutat on vivia no era pas molt gran, però li agradava perquè tothom el coneixia, tot era molt familiar.

Un dia, de sobte, els seus pares li van donar una notícia que el va deixar glaçat, ell i els seus pares se n'anirien a Espanya perquè havien de treballar per mantenir la família.

—Pare, què farem amb la germana? —preguntà Wei.

—No podem endur-nos-la amb nosaltres, és massa petita encara, es quedarà amb els avis i, quan es faci més gran, ja veurem- contestà el pare.

—Jo no hi vull anar, vull quedar-me aquí amb la germana, el meu lloc és aquí, amb els meus amics, la meua llengua, els avis... no vull anar-me'n!-digué Wei somiquejant.

—No et comportis com un nen petit, els avis no podran fer-se càrrec de tots dos, tu vindràs amb nosaltres i la teva germana es quedarà aquí —digué el pare enfadat, i se n'anà.

Wei es va posar a plorar, la mare el consolà dient-li:

—Wei, no ploris, quan arribem a Espanya, aniràs a l'escola, aprendràs una nova llengua i faràs amics nous. Tots estem tristos, però no tenim res a fer, necessitem diners.

Passaren els dies i la família es traslladà a Espanya. Els pares del Wei van trobar feina en un restaurant xinès de Lleida i es van instal·lar a la ciutat. Wei va començar a l'escola. Estava molt trist perquè enyorava la seva ciutat i la seva gent. A l'escola, Wei no tenia amics, tots el miraven malament i es burlaven d'ell, a més, la meitat de les classes se les passava en una aula diferent amb gent marroquina, africana, etc. Ell a la nit s'amagava a l'habitació i plorava: "Espanya és un infern, vull tornar a la Xina, vull tornar-hi" murmurava contínuament deixant caure les seves llàgrimes plenes de tristesa.

Al cap d'uns mesos va aprendre a dir paraules senzilles, i a fer-se entendre: anar al lavabo, senyoreta, llapis... però li resultava molt difícil perquè hi havia sons que no existien en la seva llengua i pronunciava malament paraules, com les que portaven "R" o "Z", deia coses com "aloz" en lloc d' "arròs", "selo" en comptes de zero, els seus companys de classe es reien d'ell. A casa sempre estava sol ja que, al matí quan anava a l'escola, els pares encara estaven dormint i a la nit, quan els pares tornaven, Wei ja dormia.

Aquest infern va durar un any sencer, després d'aquest any Wei va canviar d'escola, però aquí continuava havent-hi gent que el mirava malament i es burlaven d'ell. La mateixa història es repetia.

Un dia a l'hora de l'esbarjo, una noia que es deia Laia se li va acostar tot somrient i li va dir:

* "Bian hua" : "canvi" en xinès

—Hola Wei, què fas aquí jugant tot sol?

—*Jo no tenir amicos* —contestà.

—Com que no tens amics? Per què? —preguntà ella.

—*Jo no saber parlar bé, los otros es riuen de jo, ells no querer ser amico de jo* —contestà Wei molt trist.

La Laia sabia que Wei ho passava malament perquè ho havia preguntat a la mare, la qual li va dir: “Potser enyora el seu país. Potser creu que molts de nosaltres som racistes i no estem acostumats a la gent estrangera i els rebutgem, ho deu passar molt malament, segurament. Aquests pensaments el deuen pertorbar contínuament”.

—Wei, no sempre és així, jo vull ser amiga teva, puc? —digué la Laia.

—*De veritat? Tu querer ser amica de jo?* —preguntà Wei molt content.

—És clar que sí —contestà ella.

—*Pelo jo no parlar bé català* —diu ell molt angoixat.

—Si vols jo te'n puc ensenyar —s'oferí ella.

—*Gràcies, moltes gràcies, amica de jo* —agraí Wei.

—Per començar has de dir “amiga meva” no “amica de jo”, entens?

—Sí, sí, “amiga meva”, “amiga meva” —repetia ell molt content.

A partir de llavors el català de Wei va millorar molt i va fer nous amics. Després d'aquesta experiència Wei tractà sempre els immigrants com volia que el tractessin a ell i va aprendre a afrontar els problemes, no fugir i mirar sempre endavant i el més important, no va pensar mai més “Aquest país és un infern, vull tornar a la Xina”.

Aprendre a viure i conviure en una nova societat és qüestió de temps i de bona voluntat. De sobte ho tens tot i ho perds tot. Aquell espai de vida s'ha de tornar a omplir. Això en un primer moment sembla molt difícil, però el temps sempre va a favor teu, encara que et sembli impossible. I el camí es fa més curt si trobes qui t'acompanyi.

educació colors d'una realitat

Marta Fanega Santano | 1r BAT | IES Montbui de Santa Margarida de Montbui

Hi ha tota classe d'històries. Algunes neixen en ser contades, la seva substància és el llenguatge i abans que algú les posi en paraules són només una emoció, un capritx de la ment, una imatge...

Altres vénen completes i poden repetir-se fins a l'infinit sense risc d'alterar cap sentit. Existeixen, altres, agafades de la realitat i altres, processades de la inspiració i es converteixen en veritat en ser contades, que a vegades són necessàries de contar-les com un conte.

En aquesta vida solament hi ha dos coses que una vegada les perds són impossibles de recuperar: la confiança i la virginitat. La confiança, una vegada que tu mateix la perds, és molt difícil de recuperar i és molt trist. Maria la va perdre ja fa uns anys quan va decidir anar-se'n del seu país.

Un dia, en sortir de casa es va preguntar per què havien de viure ella i el seu fill amb la seva pobresa i la del país, treballant a les terres d'un amo el qual no valorava els treballadors, sense una cultura que ensenyar al seu fill i sense educació al país. El cor de Maria sempre veia en el seu fill l'única esperança de viure i de buscar una altra cosa, donar-li un vida millor era el seu objectiu, el camí que havia de seguir.

Durant mesos va haver de treballar intensivament a les terres de l'amo, fins i tot sent maltractada, però tot per aconseguir uns diners, els quals servirien per fer el camí sense pobresa i desigualtats. El desig que el seu fill tingués una infància digna, que pogués anar a l'escola, que tingués joguines va fer que arribés el dia que els dos esperaven. Van creuar en vaixell durant hores el mar immens fins a Espanya, on van anar seguidament amb una companya de Maria, "Vima" que els esperava al port cap a Barcelona.

Només arribar, Maria relatava la seva història a Vima, la seva amiga, les penúries del seu país i com han anat evolucionant i el viatge tan dur del vaixell on es va trobar amb immigrants que també buscaven la felicitat, alguns fins i tot malalts. La Vima, que havia escolaritzat el seu fill en un institut pròxim, la va estar ajudant i acompanyant a buscar treball. En aquests moments ja no semblava ser tan senzill estar a Barcelona. Quan li feien una entrevista o trucava per telèfon als anuncis dels diaris, moltes vegades li preguntaven si era de fora, i quan ella deia que era immigrant, li començaven a dir que no podien, li posaven excuses..., però finalment va poder trobar un treball de netejadora en un bar. Almenys tenia un treball per mantenir el seu fill. Els propietaris del bar la tractaven força bé, eren una parella molt amable i que a més li pagaven uns quatre-cents euros al mes. Els diners els repartia entre el pis, el menjar, el dia a dia de cada setmana, i els que sobraven, gairebé sempre uns cent, els enviava a la seva família del Magrib. El seu pare treballa en una petrolífera que és una de les coses més abundants encara que no dona molts diners als treballadors. I la seva mare és a casa perquè s'encarrega dels seus germans i de les feines de casa. Per això ha d'enviar diners perquè puguin menjar bé, i perquè els pugui portar al país. Feia uns dies que la Maria trobava el Shalan, el seu fill, diferent, ja no parlava tant amb ella. Quan arribava a casa, ell se n'anava directament a l'habitació... Shalan intentava comprendre perquè li tocava sofrir a ell. S'amagava sota els llibres i a l'escola li deixaven notes d'amenaça que li arribaven a la seva taula. Finalment la seva paciència, després de despertar-se plorant enmig de les nits fosques i de la seva soledat, se li acabava no sap ben bé què fer, si contar el que li passa o guardar-s'ho per a ell. Fa el pas i esclata a plorar per por a enfrontar-se a la dura realitat i no vol sofrir més, li comenta a la mare cada insult i cada cop que ha hagut de suportar. Ja no es troba sol, hi ha la mare i la Vima que faran el possible. Hi havia dies que arribava amb uns blaus al cos, altres els contava que li deien "negre de merda", "fora del país que aquí solament volem blancs"..., aquestes discriminacions de colors i de races, el feia reflexionar que al

món solament existia una espècie humana i que siguem del color que siguem som tots persones fetes de carn i ossos, que mínimament ens mereixem un respecte. La Maria va decidir denunciar aquestes agressions, hi va haver un judici en el qual es va estudiar a fons la investigació i quatre persones d'entre 14 i 17 anys van ser acusades. El jutge va decidir que haurien de fer serveis públics ja que eren menors i pagar una multa de cinc-cents euros cadascú per danys físics i psicològics. Alguns dels pares es van mostrar comprensibles i els demanaven perdó, i els demanaven que perdonessin els seus fills, però Maria deia que com podia perdonar si després es podia tornar a repetir; encara que ella no era així, va perdonar-los perquè un perdó no costa de dir, costa entendre'l.

En Shalan va haver d'anar durant un temps a un psicòleg a causa de les discriminacions, i els trastorns que li havien causat.

La Maria continuava treballant al bar i li havien apujat el sou, cosa que cada vegada feia que veiés més a prop el dia en què tornaria a veure la seva família i els defensaria de tots els danys que la societat els pogués fer.

Amb els diners que tenia reunits i els diners que tenia a causa de la indemnització, va comprar un bitllet de vaixell cap al Magrib. El seu fill, el va deixar amb la Vima que era l'única persona de qui en aquell moment es fiava i amb qui tenia confiança, ja que no confiava en ningú més perquè no volia que tornés aquella por que ja s'havia acabat i que formava PART del passat; i va anar a buscar la felicitat dels seus familiars que la sort, la fortuna i la casualitat li havia brindat.

Quan va arribar, va agafar un cotxe que el va portar cap a la ciutat. Es va començar a emocionar, va començar a recordar aquells anys, amb la seva família...

Quan va arribar a casa dels pares, els va veure, amb les gotes de llàgrimes, va anar corrent a fer-los una abraçada. Els seus germans estaven molt grans i els pares havien envellit una mica. Va estar uns dies ajudant-los a recollir tot allò necessari per anar-se'n. Van agafar el vaixell fins a Barcelona.

Quan van arribar a casa de la Vima, va ser un moment encara més emocionant, en què sense pors ja pot riure i que, tots junts es senten acompanyats per les persones que s'estimen vertaderament. Tot començava de nou, haurien d'anar a buscar els papers perquè fossin legals al país, cues interminables que mai acabaven, amb un munt de gent. Shalan ara pensa que és millor haver parlat que viure plorant, no importa el que pugui comentar la gent perquè en aquell moment els colors de la seva felicitat, el somriure de la seva cara responien als seus sentits i té la sensació de disfrutar i de viure amb il·lusió amb tota la gent que estima feliçment.

educació entre records...

Francisca Pérez Alcántara | 1r BAT | IES Eugeni d'Ors de l'Hospitalet de Llobregat

Passen, com sempre, els dies carregats de monotonia i simplicitat. I lentament s'esvaeixen amb la mateixa cançó, les mateixes paraules, el mateix record, la mateixa veu...

*"All that i wanted, the dreams i had before
all that i needed, i've never needed more
all of my questions, are answers to my sins
all of my endings waiting
to begin..."*

...Aquesta mateixa veu que obre el nou dia i que l'acompanya fins a la seva fi.

Plena d'un cansanci estrany sento que allò que es troba al meu voltant ha canviat, o potser he estat jo. Va augmentant la mandra i també el distanciament amb la gent.

Cada vegada experimento un canvi: una idea que fa variar els pensaments i veure que entre els altres i jo hi ha una barrera, un món que vaig traspasar ja fa molt de temps i que ara, des de la llunyania, observo, recordant el que vaig ser.

És a vegades quan faig la vista enrere i recordo, amb nostàlgia, el passat...

*"...I know the way that i faulter
can't be afraid of my patience
there's a sacred place
where razel keeps safe
Follow me
i've seen so much i'm behind again
follow me..."*

Sentia com si la felicitat fos eterna i la vida només acabés de començar. Les preocupacions no estaven fetes per mi i cada dia guardava una nova sorpresa. Però com tot, allò va durar molt poc. Al mateix temps que em feia gran, el meu voltant també patia aquesta variació. Un canvi al qual no m'he adaptat com els altres i que va tenir conseqüències que encara perduren...

*"...wish so hard i'm there again
follow me,
follow me..."*

I segueixo recordant que un dia vaig decidir obrir els ulls i vaig intentar apilar els meus pensaments, (com sorra de la platja formant castells que serien engolits per les aigües furioses del mar), però sempre faltava la més important de les peces: aquella que em deia qui era en realitat.

El fet de trobar-me a mi mateixa encara em resulta confús perquè el món i jo estem en constant batalla i que aquesta continuarà després d'haver-se acabat la vida en mi.

Veig que no pensava ni penso igual que els altres; que sempre he hagut d'escoltar però no he estat escoltada; que les ànimes diferents a les altres no tenen cabuda ni en aquesta ciutat ni en qualsevol part de la Terra (sempre creuré que tothom mira pels seus interessos).

Suficient temps he estat vivint i en aquests anys he pogut adonar-me que la falsedat i la hipocresia marquen la vida dels que m'envolten i, refugiats en elles, volen fer veure tot el contrari, esperant un benefici...

*"...a catch in my throat
choke, turning to pieces i won't
no, i don't know what to be this
But i won't let this build up inside of me..."*

Tants anys suportant tanta repel·lència i falsa sinceritat van fer créixer el fàstic i l'odi que durant la meua infància mai vaig conèixer.

Cada vegada el canvi es feia més gran i cada vegada em trobava més lluny de la falsa societat i del pertorbat món. Una nova sensació, d'ofec, de poder, de bogeria tenia la necessitat de ser alliberada...

*"...liberate, my madness
I just want to liberate,
my madness..."*

...i un sentiment d'inferioritat s'apoderava de mi com si d'una plaga es tractés. Era present el pensament de l'existència de mirades que es clavaven a l'esquena que ni tan sols feien l'intent de desviar-se.

Fou inevitable l'aparició de la ràbia...i de l'odi juntament amb les ganes de saber el perquè del domini de l'ego i l'estupidesa sobre l'ésser humà.

*"I'm in conniptions for the final act you
came here for
the one derivative you manage
is the one I abhor...
Your impossible ego fuck is like a
megalomaniacal tab on my tongue..."*

Els records no s'obliden tan fàcilment i són aquests els que em fan veure que la meua persona s'ha vist criticada. Aquests són els que fan que acabi un dia i comenci un altre on la ràbia i l'odi tornen a ser presents, i on m'he de topar de nou amb la falsa sinceritat i l'absurda felicitat dels que creuen controlar-ho tot, però que són un reflex del patetisme social que continua enfosquint-me els dies i amargant-me la vida que ja fa temps vaig donar per perduda...

*"...fuck it all, fuck this world,
fuck everything that you stand for.
Don't belong, don't exist,
don't give a shit, don't ever judge me!"*

I encara que ara arribi el silenci, el record serà present amb la mateixa cançó, les mateixes paraules, la mateixa veu...la mateixa SOLITUD.

educació és a les nostres mans

Mercè Teruel i Salvador | 2n BAT | IES Montsacopa d'Olot

Passejava tranquil per la sendera de terra enfangada que es perllonga paral·lelament a la carretera, seguia el seu rastre i sabia que s'hi acostava. En fer l'últim revolt, començà a dissipar la gran reixa forjada d'una casa submergida en el bosc, que donava la benvinguda al final d'aquella senda.

Observà com aquella portada corredissa quedava entreoberta i, sense immutar-se, hi entrà. Emprengué a pas lleuger la recerca de l'enemic, tot trepitjant les rajoles estratègicament col·locades que marcaven el camí cap a la porta d'entrada, separada per uns quants metres del portal de ferro.

De sobte es parà, mentre veia com una silueta fosca s'acostava buscant-lo amb la mirada a través dels matolls d'aquell immens jardí. A la fi, es trobaren cara a cara.

Amb posat desafiant, l'amo de la casella se'l quedà mirant de fit a fit, sorprès de la seva presència. Com havia gosat entrar en territori vedat? Com podia ser que aquell desconegut l'estigués reptant en el seu propi domini?

Restaren immòbils durant cinc segons més. A poc a poc, s'anaren acostant l'un a l'altre, sense treure's els ulls de sobre. Cap dels dos deixà anar un sospir, però tots dos sabien com acabaria.

Quan ja podien sentir-se les respiracions, l'artífex de la silueta fosca, després de poc pensar-s'ho, se li tirà a sobre com un animal enfurismat, mentre el seu oponent, gens sorprès, se li tornava i li responia amb la mateixa ràbia.

Protagonitzaren una lluita intensa i violenta que els mobilitzà fins a la part del darrere de la finca, deixant senyals sanguinolents a cada pas que feien.

Sobtadament, un nou rival es palplantà enfront del foraster. Vacil·lant un instant, la primogènita de l'amo es preparà per atacar l'intrús; al cap d'un moment i sense miraments, s'involucrà en el conflicte, que a partir d'aquell moment passà a ser una lluita desigual.

Res semblava que podia aturar aquell altercat, però era segur que si continuaven així, algú en sortiria molt mal parat. La pell clara del desconegut estava tenyida de sang, no només seva però; l'amo tenia el rostre foradat i banyat de suor.

El batibull comportà l'aparició d'un quart personatge. Aquest, en observar l'escena, optà per pal·liar el combat però tot i la seva intenció, l'enfrontament era tan enèrgic que només veié com a sortida per atenuar la situació, l'aprovisionament d'un pal per defensar-se.

Mitjançant paraules tranquil·litzadores, enfront de l'agressivitat dels combatents, i amb la clara intenció de fer fugir aquella figura aliena, finalment ho aconseguí. El desconegut, que havia tingut totes les de perdre, marxà; la lluita va concloure i els habitants de la casa es quedaren vagant pel jardí sota un fons de pan-teixos produïts per la fatiga i l'esforç.

I és que quan un animal, com és un gos, trepitja descaradament i per instint, el territori d'un altre, aquest altre s'encarrega personalment de posar els punts sobre les "is".

En aquests casos l'home, ja sigui o no l'amo de l'animal, és qui ha d'intentar per tots els mitjans d'evitar aquesta situació, ell que pot reaccionar, que pot raonar, i que a diferència dels protagonistes d'aquest conte, no actua per instints, sinó mitjançant la reflexió, amb total dret a fer un bon ús del seu intel·lecte.

Diuen que allò que ens diferencia dels animals, és la nostra capacitat per parlar, a més de la de raciocinar. El fet és que no ens imaginàriem que dues persones poguessin arribar a tenir una disputa com la d'aquest relat, pel simple fet d'entrar en una propietat que no és la seva. Malgrat tot, això passa constantment arreu del món.

Les persones podem establir lligams de la mateixa manera que els podem desfer; el més important, però, és mantenir la tolerància, i evitar l'exaltació i l'odi cap als altres per motius insignificants. Per això cal pensar primer, i dialogar sempre. És, doncs, el procés de comunicació més adient per evitar els possibles conflictes o crisis a les quals ens exposem constantment, pel simple fet d'haver de conviure amb tants i tants milions de persones, de diferents cultures, concepcions i maneres de veure la vida; i que deixa a les nostres mans la voluntat d'avenir-nos.

educació digital wonderland

Nereida Bertràn Sueiro | 1r BAT | IES Castell d'Estela d'Amer

Un *bip* inundó la habitació y el ronroneo del aparato me llenó los oídos. Pronto la pantalla me dio la bienvenida invitándome al nuevo mundo de las maravillas. La ventana se abrió pidiendo la contraseña de entrada, nerviosa y emocionada tipeé la petición dejándola impresa en asteriscos y cliqué el *intro* con fuerza. Excesiva fuerza.

Un agudo sonido me alertó. Me estaba hablando y la expectación se apoderó de mi cuerpo. Lentamente leí su mensaje.

— <¡Hola Neri!> —los dedos se me fueron solos al teclado, escribiendo a su antojo.

— <¡Hola Jan! ¿Cómo estas?>

— <Bien, bien, ¿y tu?> —pasamos largos minutos hablando de cualquier tontería. Nuestros dibujos, la música que escuchábamos últimamente, cómo nos iban las notas, el tipo de sistema escolar que había en nuestros países, lo que queríamos estudiar... Nuestros sueños e ilusiones, un sin fin de esperanzas.

— <Sí, en el instituto nosotros tenemos grados. Yo aún estoy en el onceavo>

— <¡Wow! Yo estoy en primero de bachillerato. Es algo así como un súper-instituto >

— <Sí, lo sé. Me lo contaste no hace mucho> —no sé cómo lo hacía, pero me ilusionaba saber cosas de allí de dónde era él. Un lugar totalmente desconocido para mí. —<¿Te has dado cuenta, Neri?>

— <¿De qué?>

— <Yo soy de Alemania y tú de España...>

— <No te sigo...>

— <Somos amigos a pesar de la distancia, además te considero una de las mejores amigas, pero piénsalo. Puede que no nos lleguemos a ver nunca en persona.>

— <Puede...>— no sabía bien qué responder, estaba atónita. Su comentario me había chocado, pero tenía toda la razón.

¿Cuántos kilómetros nos separaban? ¿Millares? Una extraña desazón me empañó el cuerpo y un regusto amargo se apoderó de mi boca. Estuvimos hablando un rato más, y al poco, Jan se desconectó.

Era sábado y no tenía prisas para irme a dormir pronto, así que después de leerme un buen trozo de mi libro favorito, me acurruqué entre las sábanas y edredones abrazando mi osito peluche.

Observando en la oscuridad ese animal de felpa, mi mente voló. Recordé las palabras de mi amigo Alemán y empecé a darles vueltas. Nos conocíamos desde hacia casi más de medio año, gracias a una página web de dibujos. Él encontró mi perfil en el sitio y empezamos hablando de nuestro respectivo arte. Poco a poco fuimos cogiéndonos confianza, hasta el punto de hablar casi cada día. Y todo gracias a un invento muy reciente, el Internet.

Internet, o como lo llamo a veces, el País de las Maravillas Virtual.

La sola idea ya me fascinaba y me daba escalofríos. Mientras navegaba me sentía como Alicia recorriendo un nuevo mundo desconocido, maravillándome de los nuevos hallazgos y horrorizándome de la inmensidad de su magnitud.

Algo tan tonto como clicar un botón, te ponía en contacto con gente de la otra punta de la calle o de la otra punta del mundo. Misteriosamente hechizante y terrorífico.

Podía entender a mis padres, escépticos en cuanto a esas personas que conozco por Internet, pero si sabes juzgar con un poco de criterio, sabes ver quién te engaña. Y yo, a través de tal mundo, he conseguido tener amigos primeramente virtuales, que más tarde se han vuelto amigos de carne y hueso con los que puedo quedar cada fin de semana.

No niego que haya gente con tal desfachatez que sólo va por allí timando a los demás, pero desengañémonos, por la calle también los hay. Pero según la sociedad, “los malos” están allí, en el nuevo mundo de las Maravillas. No me gusta creer eso. Si tan fácil es desconfiar de la gente, ¿por qué no nos esforzamos un poco, y creemos en ella?

Mi mente siguió divagando por esos senderos y antes de darme cuenta, ya estaba filosofando sobre el tema medio adormecida. Pasaron minutos, tal vez horas mientras cavilaba, pero abrí los ojos de golpe, me levanté de un saltó, encendí la luz, tomé una libreta y algo para escribir y las palabras fluyeron solas. Plas-mándose en el papel, impregnándolo de cada uno de mis pensamientos. Mi mano escribía cada vez más rápido, transcribiendo mis ideas a mi pequeño mundo.

Expectante, después de escribir con toda mi alma, corazón y razón, volví a las tranquilas redes de Morfeo, y con un último dulce aleteo de pestañas oscuras, mis ojos se cerraron, mientras en mi rostro se esbozaba una tímida sonrisa.

educació

l'aigua del mar és salada

Judit Clopés Llahí | 1r BAT | IES Els Tres Turons d'Arenys de Mar

Va començar a ploure, però, aquell vespre d'hivern, el paviment ja estava moll. L'aire glaçat volia robar-li la cabellera pèl-roja. Estava rendida, impotent sobre l'asfalt. Els edificis, alts i solitaris, freds, que s'alçaven com gegants de vidre i ferro, se sentien perduts en la immensitat de la gran ciutat. Les branques nues dels arbres jugaven amb la tènue llum dels fanals, dibuixant ombres irregulars i llargues sobre la carretera infinita.

Aquella mirada esvanida, aquell rictus agredolç. La seva cara jove reflectia el sofriment que darrerament havia hagut de patir. Ja en tenia prou, de l'institut! N'estava farta d'haver d'entomar les frustracions d'aquella gent que, per enveja i admiració, havien arribat a qüestionar les seves amistats i condicionar la roba que portava. I tampoc podia arribar a creure's com, després de ser agredida enmig d'alguna classe, ningú no havia fet res per ajudar-la. Ja en tenia prou, de la seva família! Trobava molt cansat veure com calia aparentar cada any, quan es veien en aquells tediosos dinars de Nadal. Ja en tenia prou, de la política! Sempre igual, havent d'aguantar aquells discursos inflats, monòtons, farcits de paraules estranyes que només pretenien confondre...

Com cap altra, ella ja havia après a comprendre bé què volia dir, aquella dolça paraula, que a poc a poc se li havia anat clavant a la moral. Sigues bo, deien, has de respectar tothom, i totes les seves opinions! Has de ser tolerant! Se n'havien fet conferències, havia estat predicada per polítics i locutors, i fins i tot havia envaït les llargues xerrades de la seva escola. N'havia sentit a parlar tant, de la tolerància...

Na Tolerància tenia els llavis pintats d'un vermell intens, i duia un vestit rosa. El seu cos massa prim, els cabells, d'un ros brillant, i aquells simpàtics ulls blaus, es veien pertot. Sempre se la veia caminant amb nens i nenes, que jugaven, contents, al seu costat. Defensava la seva existència intentant convèncer els que cada dia es despertaven aviat per anar a treballar, que era necessària per un món millor, que ella era la conjunció de molts valors positius per a les persones: acceptar i estimar els altres, ser generosos d'esperit, deia. Però, de vegades, quan tocava de peus a terra, veia que era impossible aquella realitat que s'havia fabricat, ja que els seus inventors, els més rics i poderosos, eren els que menys complien els seus principis. I ella justificava aquesta falta amb la seva bellesa: el seu somriure forçat cobria des dels discursos i els anuncis publicitaris, a les mateixes paraules del seu pare.. Per això, aquells que tenien por de perdre la seva confiança, en lloc de parlar d'*intolerància*, parlaven de *tolerància zero*.

Cada cop plovia més. Tanmateix, va somriure. Aquelles gotes de pluja li van netejar les fines galtes. El seu concepte de tolerància era un tema menys superficial que tot el que creien els altres. Per ella, era una qüestió d'ètica personal, més que un intent d'universalització de conductes. Aquest segon significat era el que volien atribuir-li els governants per controlar el poble i matar qualsevol espurna d'esperit crític que pogués aparèixer. Coneixia que la veritable tolerància sovint és contrària al poder, i pensava que, potser, els diners canviaven les percepcions d'aquell qui en posseïa.

Però, pensant-ho bé, aquells petits entrebancs ja anaven quedant enrere. L'institut, la seva família... Aviat marxaria de casa, i s'oblidaria d'aquell món. Tenia moltes ganes de començar a estudiar a la universitat... Al cap i a la fi, no es podia queixar. Després d'haver tingut al costat, durant tant de temps, la pressió i els insults de les seves companyes d'institut, ara ja havia après a comprendre's: per més que diguessin els altres, mai deixaria de sortir amb en Saïd, aquell noi àrab que, no feia tant temps, havia arribat a la ciutat travessant l'Estret amb pastera.

La pluja ja s'havia endut massa llàgrimes cap al mar.

educació

pedres amb molsa

Mariona Massip i Sabater | 1r BAT | IES La Llauna de Badalona

—Judith, fes lloc; n’han arribat més.

De seguida em vaig penedir de tancar els ulls com els havia tancat i bufar com havia bufat després de notificar-m’ho. Al cap i a la fi, jo sabia que estava allà de manera totalment voluntària, i sabia, també, que el cabell greixós, la pudor a suat, les restriccions de menjar i el tros de roba que s’anava omplint de sang dins les calces no eren cap mena d’excusa. No eren cap mena de res.

Era difícil fer més lloc allà. Ens havíem hi *instal·lat* —sí, com qui acaba de comprar-se una masia— enmig d’unes pedres amb molsa sota el nivell de terra, feia ja uns dos mesos; 76 dies —recordo com els marca-va a les parets— i 52 persones havien mort allà. Persones que no sé qui eren ni per qui o per què lluitaven.

Malgrat que sempre el recordaré com un heroi forçut i victoriós de mirada altiva, que protegia amb braços fibrats una criatura indefensa, Rovertti va arribar malferit i agonitzant, blanc, barbut, amb crostes sota el nas. I, tot i així, portava la criatura indefensa.

Mai no he entès l’italià, però sí les mirades italianes: mai tanta por als ulls, tanta súplica i cansament en una sola parpellejada.

El nen no era fill seu. Segur. I, mentre l’examinava, fixant-me en cada tall de la seva pell, cada cop, ell se’m va acostar per excusar-se: “*És que no sé què o qui és ell*” —almenys això vaig creure entendre—. “*No calen excuses per fer el que has fet*” —però mai he sapigut què va creure entendre.

Tofen, un jove esquifit però molt —massa— dur, no va deixar anar el rifle des que vam instal·lar els novins dins la seva cambra de molsa. Cada matí el barbut es despertava amb el canó prement-li la galta. Però ell no tremolava de por —car sabia que l’arma no estava carregada—, tremolava d’infeccions i tuberculosi.

Vaig acostumar-me a freqüentar aquella sala humida i moribunda —no més humida i moribunda que les altres—, tensa, plena de mirades odioses i plors d’infant, de tremolors i silencis i febrades i intents de conversa i oracions que, malgrat no entendre, comprenia. Rovertti, cada vegada més dèbil, palpant les parets contava històries fantàstiques de romans i legionaris, circs i gladiadors. L’infant el mirava embadalit, Tofen, amb recança. Estic convençuda que eren històries fabuloses.

Feia ja 89 dies i la xifra pujava a 64. El número 62 s’havia negat que l’atengués una francesa. Aquell mateix vespre la criatura —Tutu, n’hi dèiem— va voler sumar-ne 65: els ulls en blanc i la pell groga, les ungles seques i el pit suat, una ferida enorme que mai acabava de tancar-se. Ni herbetes, ni gasses, ni medicines, ni fregues, ni tècniques... La veu de Tofen pensava en veu alta, acompanyant-nos de fons mentre, ja a la desesperada, intentàvem guanyar uns minuts més o perdre mitja agonia menys. Fins que no va poder més, fins que Tofen no va aguantar-ho més i el va agafar i se’l va endur. Al cap de dues hores i vint-i-vuit minuts ens el tornava conscient i m’ensenyava què fer-li. No vaig entendre què deia, però sí què havia de fer.

Sovint encara agraeixo a Déu, Al·là, o Buda, o Júpiter o Hera, o Cuxicrill...el que em va ensenyar aquell dia. Tot i que mai he dubtat d’agrair-ho a Tofen.

De tant en tant tot trontollava, però les pedres mai queien. La molsa es mantenia. De tant en tant els trons

ressonaven —i no eren pas trons de tempesta—. Dins la cambra humida i moribunda i carregada, la cambra on algú havia ressuscitat algú altre sense saber qui o què era, semblava que creixés un món nou al que estàvem acostumats. Mai havia rigut d'acudits que no entenia.

Havia marcat ja 102 ratlletes a les pedrotes on ens resguardàvem i, malgrat el vent nocturn, Tofen apunyava la terra amb ràbia per enterrar-hi Rovertti. Se li confonien la suor, la sang i les llàgrimes.

Es va quedar la seva armilla de soldat italià i no crec que se l'hagi tret mai.

105 marques a les pedres i Tofen va marxar. Es va acomiadar amb un petó als llavis i prenent-me de la mà els dits d'aquell nen que no he sabut mai qui o què era.

Tofen no era el seu nom. Tampoc mai no vaig aclarir-ho. Però recordo que els primers dies em mirava i, com un nadó anyorat, em deia: *Cartofen*. Que, al meu entendre, deu ser un *gràcies*.

educació

“si sóc diferent, llavors res...”

Anna Remacha Vivas | 2n BAT | IES Ramon Turró i Darder de Malgrat de Mar

Jo tenia un xicot molt guapo. La veritat és que era atractiu. Els cabells eren del color de la terra humida, després d'un xàfec en plena sequera. La cara estava lleugerament torrada per les carícies típiques del sol cubà i els seus ulls foscos resplendien una llum càlida i tranquil·la. Les dures hores de feina havien modelat un cos musculat que et podia rodejar sencera i fer-te sentir part d'ell. Era d'aquells que treia l'àle en una carícia.

Recordo que m'explicava històries de quan encara treballava als hotels de l'Havana. Moltes turistes en quedaven captivades. Una vegada, en plena temporada, una noia molt jove se li va acostar. Ell sempre ha estat amable, molt amable amb les noies. Ho porta a la sang. És la sang del Carib. M'explicava, ajagut al sofà, que era una rossa imponent. Ulls clars i pell molt blanca. Era russa. En poques setmanes li va robar una frase preciosa. *Ya tyebya lyublyu*. No en presumia. Per als cubans és molt natural expressar sentiments. Ell ho percebia com un afalac. Moltes eren les que van desfilar per aquell hotel. Moltes eren les que acabaven rendint-se a la seva màgia. *Ich liebe dich. Je t'aime. Eu te amo. Jag älskar dig. Te quiero*. Era molt, però a la vegada no era res. No ho entenia com les europees. Per ell no era el mateix.

Quan el vaig conèixer, feia molt poc que havia arribat. Encara s'estava adaptant i intentava aprendre alguns mots de la nova llengua que el rodejava. Certament, no se'n sortia gaire bé. Ens vam conèixer d'una forma molt curiosa. Vam xocar mentre caminàvem. La que va caure per terra, vaig ser jo. Em va aixecar ràpid. I vaig tornar a caure, aquest cop en el pou sense fons dels seus ulls. No ho havia pogut evitar. Com totes les altres havia provat la dolça metzina. Sí, llavors no ho creia, però ara ja sí. Com a totes, em va arrencar una frase molt preuada. *T'estimo*. “Si sóc diferent, llavors res...” vaig pensar. Però no, en realitat era igual que les altres.

educació

una vida de paraules

Nerea Gómez García | 2n BAT | IES JV Foix de Rubí

Curiós... realment curiós com l'aleteig de les vostres mirades sobre el meu cos comença a retornar-me lentament l'escalfor perduda entre els plecs de l'eterna túnica d'un hivern que semblava no acabar mai. M'encanta veure com es dilaten les vostres pupil·les a mesura que us vaig mostrant la meva fina pell a través de la seda blanca... i m'extasia veure la vostra reacció quan us dic que jo he vist néixer de la terra la primera ombra d'un home i que jo veuré la mort del sol...

Les vostres veus no eren més que un pentagrama ple de melodia amagat entre el silenci d'una platja deserta en el moment en què jo vaig néixer, tranquils... jo no sóc pas cap deïtat, encara que jo sóc la mare de les vostres esperances.

Tot va ocórrer durant una albada. Aquells petits de carn freda i ulls de foc semblaven voler arrencar-se la pell, semblaven ànimes al purgatori clamant pietat. I va ser en aquell instant, en aquell precís moment en què una criatura de sang negra va exhaurir el seu darrer alè en donar-me la vida... en crear un petit racó en les tenebres d'un món encara per forjar.

He crescut i continuo creixent, ja no sóc la filla d'una albada amb rostre cruel a l'interior d'una petita d'ulls color de mel. He crescut i ja puc córrer, respirar i sentir, he crescut i he sentit l'agraïment, l'amor o la felicitat de la mateixa manera que sento l'odi, el rebuig i la por. He crescut i els meus pares m'han mutilat per després retornar-me la vida que em van prendre. He crescut i he omplert d'aigua les boques i la imaginació, he crescut i he aconseguit que diferents petits poguessin dormir en sentir un mateix conte d'una mateixa veu.

Començo a veure les llums de la ciutat als vostres ulls i veig com s'apropen silenciosos, com ombres, els fills de la nit. Mireu, mireu i observeu. No són pas miratges desitjosos de ballar una dansa mortal pels carrers empedrats de la vostra ciutat, no. Caminen lentament, tracten de retenir a les seves memòries cada racó d'aquest paradís de ciment. ¡Oh! M'observen, m'acaronen, m'estan abraçant i... quina calidesa... ¿no els veieu? Els més petits volen jugar amb mi, volen agafar entre els seus petits dits les paraules amagades entre els meus cabells, volen fer-les seves i crear-ne de noves i jo em sento com en aquell moment en què vaig començar a créixer i us ensenyava a vosaltres.

He crescut, em faig vella. He crescut i veig com les aigües que conformen el meu cos, teixint-lo amb la paraula, abasteixen les vostres assedegades vides. He crescut, em miro al mirall i el reflex d'aquella llengua carregada de desig i força és ara el reflex d'una dona amb diferents rostres, d'una dona de diferents colors, d'una dona amb diferents vides, d'una dona amb diferents llengües de rostres comuns que ens mostren les mateixes sensacions, frustracions i desitjos.

He crescut, faig una passa, continuo creixent i, pel camí, passa a passa em vaig envellint.

educació hem de lluitar pel respecte a totes les cultures

Mireia Serra Busqué | 1r BAT | IES Duc de Montblanc de Rubí

Estimada Leonor,

Des del dissabte passat que vaig venir a casa teva i em vas oferir caucara, que per cert estava boníssim!, no he parat de donar voltes a tot el que em vas explicar. Hi he pensat una vegada i una altra, a l'institut, al tren, al sofà de casa... m'he intentat posar al teu lloc, i també al dels qui manen, però és inútil, no aconseguixo entendre la seva manera de pensar envers algunes qüestions socials actuals.

T'agraeixo molt sincerament la xerrada que vam tenir i la confiança que em vas mostrar d'explicar-me aspectes tan íntims que desconeixia de tu... Ets una dona optimista i forta que val la pena admirar.

Ets de Guayaquil, ets mestra i en venir portaves un sac ple d'il·lusions. Imaginava que no havies estat rebuda de manera massa acollidora, però no sabia quins eren els teus sentiments, i tot el que vas haver de passar per estar relativament bé, amb una feina i un habitatge dignes. Vas haver d'afrontar totes les dificultats tu sola... en un país desconegut on molta gent et fa el buit, la vida impossible, o encara pitjor, et reben com si fossis il·legal. Cap ésser humà és il·legal! Emigrar no és un crim! Si vas emigrar és perquè al teu país no hi estaves bé, no pas per fer la punyeta a la gent nascuda aquí, oi?

No vaig poder evitar que se'm posés la pell de gallina quan em vas explicar tots els problemes que vas tenir per trobar un habitatge que poguessis pagar mentre no et comencessin a anar bé les coses i com ho vas passar de malament a l'hora d'aconseguir la documentació i una feina dignes; perquè és clar, si no tenies papers no podies tenir una feina, i si no tenies feina no podies tenir papers! Vas treballar de cambrera, en un taller tèxtil, de dependenta en un magatzem... però cap treball et durava més de tres mesos perquè preferien contractar una altra persona que no pas fer-te un contracte fix a tu, i s'aprofiten de la gent immigrada perquè així estafen i paguen salaris més baixos. Aquí encara hi ha empreses que tracten diferent homes i dones, i encara es discrimina més si la dona no és de Catalunya o Espanya.

Ara fas feines en una casa i cuides els fills de la família. De moment no tens contracte. Recordo com lliscaven les teves llàgrimes galta avall quan relataves la teva relació amb la canalla de la casa on ets: "aquí no hi estic del tot bé tampoc" em deies. I donant-hi voltes, un dia ho vaig entendre... Em deies que no podies suportar treballar en una casa d'una família rica i "pija", on els infants sempre estan replicant que necessiten aquella joguina que van veure l'altre dia a l'aparador o que volen anar de vacances a una illa. Em deies que els acarones i els havies de banyar, i... les teves filles tan lluny!

Llavors hi va haver un silenci entre nosaltres i, vas continuar: "L'adaptació és lenta i difícil, i et sents fora de lloc. És tan complicat fer amistats que et facin costat..." no vaig poder evitar perdre'm en el que pensaves... Vas callar.

Aquí vam acabar la conversa...

Ara estàs millor. Sé que et fa feliç saber que el més vinent vindran els teus dos grans tresors: l'Adriana i la Gema, però quan penso que fa dos anys que no veus les teves filles, m'agafa un calfred a tot el cos i no puc evitar plorar i enfadar-me amb tothom...

Ens veiem poc, i l'altre dia em vas sorprendre parlant tant bé el català, dius que t'agrada viure a Catalunya, que vols que les teves filles hi facin molts amiguets, que en un futur voldries exercir de mestra... A mi m'agrada compartir les estones amb tu, i que m'expliquis coses de la teva terra, els vostres costums...

Reivindico un futur més just per a totes les dones, les que som d'aquí i les nouvingudes, reivindico un món més just per a tots els homes i dones de la terra, que cadascú pugui estudiar, viure i treballar on vulgui i fer-hi la seva vida.

En un país s'ha de tenir en compte la participació de tothom, sigui d'on sigui. Cal que ens adaptem al país d'acollida, i tothom hauria de respectar també la pròpia cultura. Conèixer altres cultures ens allibera de la por al que desconeixem, la convivència de diverses cultures ens enriqueix i ens fa créixer.

Ens queda un camí molt llarg per endavant, hem de ser fortes Leonor, tu i jo, totes les dones i homes, joves i grans ens hem d'unir perquè cal una nova societat on tots i totes ens hem d'implicar.

No deixarem de lluitar!

educació

unes paraules al mar

Cristina Claramunt Rocamora | 1r BAT | IES Narcís Oller de Valls

Feia anys que no tornava a Sardenya. Recordo perfectament el primer cop que hi vaig estar. Durant el viatge de noces, com si fos ara. A l'hotel en què ens vàrem allotjar brillaven les parets amb el contacte amb la llum del sol; tan blanques com l'escuma marina. Des del balcó de l'habitació, petit però acollidor, es veia la platja d'arena clara i neta, fina. La suau brisa marina acarona les nostres galtes vermelles durant la vesprada sardenyena, alhora que li esvalotava d'una manera gairebé rítmica els seus ondulats cabells de color castany clar, més suaus que el mateix cotó, desprenents d'aquella essència a la vegada dolça i fresca que tant la caracteritzava. El to rogenc de la llum que assenyalava l'ocàs del dia, juntament amb l'agradable i intensa olor de sal acompanyada de l'esclat de les onades en la terra xopa aconseguia transportar-nos en un indret gairebé fantàstic, en què els problemes no hi tenien cabuda, on res més no interessava. Aquella illa em va deixar tan dolç regust que hi vaig seguir anant cada any durant l'estiu. Anys més tard va venir al món la nostra filla, que jugava alegre i riallera entre castells de sorra al bell mig de la platja. Com si la pogués veure encara amb el rasclat i la pala a la mà, creant una harmònica i infinita simfonia impregnada d'olor de sal. Records que mai esdevindran borrosos; estaran en els àlbums de records de la memòria. Els càlids dies estivals desaparegueren entre la tempesta i la boira.

Ara obsevo aquelles mateixes platges on abans s' escoltaven els crits i les rialles ximplotes dels estiuejants. Costa fer-se la idea que es reflecteix en el buit que avui resideix a l'illa i al món sencer, però sobretot dins el cos d'alguns, aquells que pel fet de tenir un càrrec es veuen amb el coratge de canviar el món i modificar-lo segons els seus macabres gustos, aquells que dirigeixen, que manen, ordenen, amenacen, que trafiquen amb persones, que s'enriqueixen a costa dels altres, que dicten el que el poble fa i farà, aquells que per culpa dels quals s'ha cobrat la vida de víctimes i més víctimes mortals i innocents de la més gran de les guerres, una guerra sorgida des de la més intensa set de diners i poder, dividint les persones segons la seva procedència, generant les baralles més absurdes entre països, generadores de les més cruels matances fetes per aquells que creuen dominar el món. L'odi en la seva mirada contamina.

I ara recordo aquell dia. Primer una explosió ensordidora, seguida d'un enorme i gris núvol de pols, acompanyat de crits i més crits que sonaven de totes bandes, des de tots els racons d'aquell pavelló durant la nit del 31 de desembre. La pols que s'havia aixecat impedia la visió en aquell edifici, una d'aquelles obres arquitectòniques modernes i plenes de vidres. Sentia un intens dolor a la cama esquerra acompanyat de la sensació del contacte d'un líquid calent amb la meua pell que impossibilitava donar un sol pas. A mesura que els segons passaven la visió s'anava aclarint de mica en mica i deixava entreveure primerament un seguit de siluetes il·luminades per l'enllumenat exterior i més tard persones corrent d'un costat cap a l'altre, algunes fugint i d'altres intentant inútilment ajudar aquells cossos que irreconeixibles, calzinats restaven immòbils, víctimes d'un dels quinze atemptats comesos a la setmana del negre i roig en què a més d'una cama vaig perdre part de la meua ànima, de la meua vida, les dues persones a qui més estimava, les quals em van deixar tan sols amb l'única companyia d'aquells llibres de poesia que tants cops havia llegit i d'aquelles novel·les mai publicades que tant d'esforç m'havien costat d'escriure. Objectes acompanyats del silenci absolut i sempre present en què jo estava sotmès tant de dia com de nit. Silenci que només era trencat (tot i que encara seguia present) quan anava a treballar, a donar classes en aquella universitat de segona categoria. Les classes ara plenes de cares de preguntes, de colors diferents del cor, de parles semblants però culturalment diferents, d'entonacions entre harmonioses i monòtones. La meua mirada contenia també la tristesa d'haver perdut un món, un mar de paraules comunes perdudes en un horitzó no molt llunyà. Ara Sardenya era un punt clau, com altres llocs del món, on gent de tot arreu anava a buscar, entre enganyada i esperançada, el seu espai de cel, el que havia tingut jo durant aquells estius

meravellosos. Jo també m'havia sentit buit, desorientat pel meu color negre de fet i de pensament. Les mirades dels sardenyencs m'ignoraven, per sort la meua companya i jo ens havíem jurat amor etern entre paraules que llençàvem al mar, unes paraules que ara em retornaven amb el so de l'escuma entre els esculls. Mentre mirava els meus alumnes creava nous personatges per a les meves novel·les. Volia gestar noves vides. Però la vida no és feta per oblidar sinó per observar i veure, per pensar i créixer, per recordar i reviure, conïure, i viure-la... M'agrada extreure el millor de cada persona, barrejar aquestes qualitats positives, afegir-ne algunes de negatives, fer veure que tots som importants i transmetre-ho a tothom. El món és el que és i volia que els meus alumnes tinguessin noves oportunitats, volia que es respectessin, que construïssin un món comú en què la diferència fos l'essència del seu poder. El valor estava en fer de l'avui un demà ple de força. Així entre les preguntes i respostes, entre el joc de miralls de les mirades ens confiàvem les penes al voltant del blau mar mediterrani on jo i segurament molts dels meus alumnes havíem vessat moltíssimes llàgrimes, testimoni dels diàlegs amb les estrelles i de les reflexions de llargues nits d'insomni.